www.tamilarangam.net

தந்துதவியவர்:- பத்மநாப ஐயர்

வெளிச்சம்

கார்த்திகை

20

மாவீரர் நாள் 1992

விடுதலைப் புலிகள் கலை, பண்பாட்டுக் கழகம்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

மாவீரர் நாள்

கருமேகம்கூடக் கசிந்து, விழிசிந்தும்
கார்த்திகை மாதம்.
நள்ளிரவுப்போதில் நாதமணிச் சத்தம்.
கல்லறைக்கு முன்பாக நெய்விளக்குப்பந்தம்;
நெஞ்சத்துணர்வினிலே...... நெக்குருகி,
கண்களிலே எங்கும் நீர்க்கோலம்.
''மாவீரர் நாள்''
எம்மண்
திரும்பத் திரும்பத் தீக்குளிக்கும் தினம்.
''பிடரியில்,தட்டி விரட்டி அடிக்கலாம்
தராசுத் தட்டில் நிறுத்தும் வாங்கலாம்''
இப்படி மாற்றான் எண்ணிய தமிழனை
புலியென நினைத்து கிலிகொள வைத்த
''பிள்ளைகள்'' நினைவில் உருகிடும் நாளிது.
கல்லறை தழுவும் காற்றே வருக!
காவியநாயகர் மூச்சைத் தருக!

www.tamilarangam.net

மாவீரர்கள்

எமது சுதந்திர இயக்கத்தின் தூண்கள்

தமிழீழத் தேசியத்தலைவர் திரு. வே. பிரபாகரன்

எமது போராட்டத்திற்கு எதிராக பல்வேறு விரோத சக்திகளும் இணைந்து செயற்பட்டன. எமது வரலாற்று எதிரியுடன் வலிமைமிகுந்த வல்லரசுகளும் எமக்கு எதிராக அணி சேர்ந்து கொண்டன. சதிகளாக, நாசச் செயல்களாக, நம்பிக்கைத் துரோகங்களாக, ஏமாற்றும் படலங்களாக எமதியக்கம் பல நெருக்கடிகளை எதிர்கொண்டது. அலை அலையாக எழுந்த எதிரியின் படையெடுப்புகளை ஒரு புறமும், அன்னிய இராணுவ ஆக்கிரமிப்பை மறுபுறமாகவும் நாம் தனித்து நின்று எதிர்கொண்டோம். பல கட்டங்களில் எமது இயக்கம் அழிவின் விழிம்புக்குத் தள்ளப்பட்டது. புயலாக எழுந்த இந்தப் பேராபத்துக்களை எல்லாம் மலையாக நின்று எதிர்கொள்ள இரும்பை ஒத்த மனஉறுதி தேவைப்பட்டது இந்தச் சோதனை மிகுந்த நெருக்கடியான வரலாற்றுக் கட்டங்களில் எனக்குப் பக்கபலமாக, மனித

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

மலைகளாக உறுதியோடு நின்ற மாவீரர்களை நான் என்றும் மறக்கமுடியாது. இந்த இலட்சிய வேங்கைகளின் தளராத உறுதிதான் எமது — சுதந்திர இயக்கத்தின் தூண்களாக நிற்கின்றன.

எமது மண்ணுக்காக, எமது மக்களுக்காக, இன்னுயிர்களை அர்ப்பணித்த தியாகிகளை இன்று நாம் நமது இதயத்தின் ஆலயங்களில் நினைவு கூர்ந்து கௌரவிக்கின்றோம். ஒரு புனித இலட்சியத்துக்காக வாழ்ந்து, அந்த இலட்சியத்துக்காகப் போராடி, அந்த இலட்சியத்தை அடைவதற்காக தமது வாழ்வைத் தியாகம் செய்த மாவீரர்கள் மகத்துவமானவர்கள்.

நீண்ட விடுதலைப் பயணத்தில், சோர்வுகள் எம்மை ஆட்கொள்ளலாம். போராட்ட வாழ்வின் பெருஞ்சுமைகள் எம்மை அழுத்திப் பிடிக்கலாம். மேலும் பளுக்கள் எம்மீது சுமத்தப்படலாம். ஆனால் நாம் ஒரு சத்திய இலட்சியத்தில் பற்றுக் கொண்டு, உறுதிகொண்ட மக்களாக ஒன்று திரண்டு நின்றால் எந்த ஒரு சக்தியாலும் எம்மை அசைக்கவோ, அழிக்கவோ முடியாது. விரசுதந்திரம் வேண்டி நிற்கும் மக்களுக்கு உறுதிதான் வலுமிக்க ஆயுதம். இன்று எமது மாவீரர்களின் கல்லறையிலிருந்து ஒலிக்கும் சுதந்திர கீதமும் உறுதியின் உன்னதத்தைத்தான் பாடுகின்றது.

மாவீரர்களது அற்புதமான இலட்சிய வாழ்க்கை, அவர்களது தியாகங்கள், அவர்கள் அனுபவித்த துன்ப துயரங்கள், ஏக்கங்கள், அவர்கள் கண்ட கனவுகள் இவை எல்லாவற்றினதும் ஒட்டுமொத்த வெளிப்பாடாகவே எமது போராட்ட வரலாறு முன்னேறிச் செல்கிறது. எமது வீர சுதந்திர வரலாறு இந்த மாவீரர்களின் இரத்தத்தால், வியர்வையால், கண்ணீரால் எழுதப்பட்டது.

□□

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

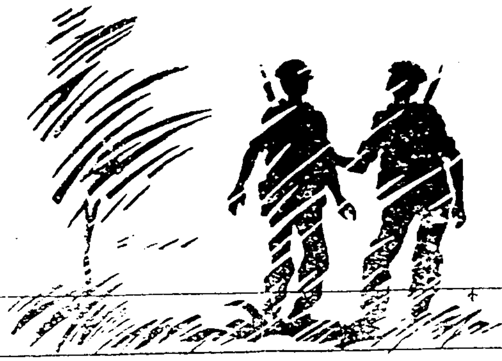

அந்த நாள் ஞாபகம் நெஞ்சிலே......

ஆ. தேவர் அண்ணா

1981 ஆம் ஆண்டு மார்ச் மாதக் கடைசியில் நீர்வேலியில் இடம் பெற்ற வங்கிப் பணம் பறிப்பு நடவடிக்கையினைத் தொடர்ந்து ஸ்ரீ லங்கா வின் சி. ஐ. டி பொலிசார் எப்படியும் அதில் சம்பந்தப்பட்டவர்களைத் தேடிக் கண்டு பிடித்துவிட வேண்டும் என்ற நோக்கில் அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

இந்தச் சம்பவத்தினைத் தொடர்ந்து தங்கத்துரை, குட்டிமணி, தேவன் என்ற மூவர் இச்சம்பவத்தோடு தொடர்புடையவர்கள். (அப்பொழுது நாங்களும் அவர்களும் ஒன்றாக இணைந்து செயற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலம்) தமிழகத்திற்குச் செல்வதற்காக படகேறச் சென்ற சமயம், வல்விபுரக் கோயிலுக்குக் கிழக்குப் புறமாக உள்ள கடற்கரைப் பகுதியில், கள்ளக்கடத்தல் அப்பகுதியில் இடம்பெறுவதாகக் கிடைத்த தகவலினைத் தொடர்ந்து அவ்விடத்திற்கு தரை வழியாக வாகனங்களில் வந்திறங்கிய கடற்படையினர் அவர்கள் மூவரையும் கைது செய்தனர். கைது செய்யப்பட்ட போது அவர்களை யாரென சி. ஐ. டி பொலிசாருக்குத் தெரியாது. பின் பருத்தித்துறைக் காவல் நிலையத்தில் குட்டிமணி அடையாளம் காணப்பட்டதினைத் தொடர்ந்து உடனடியாக அவர்கள் கொழும்பிற்குக் கொண்டு செல்லப்பட்டார்கள். அங்கு அவர்களுக்கு கொடுக்கப்பட்ட பயங்கர சித்திரவதைகளைத் தொடர்ந்து அவர்களிடமிருந்து சில தகவல்களை சி. ஐ. டி யினர் பெற்றுக் கொண்டிருக்க வேண்டும். அதனைத் தொடர்ந்து கைது செய்யப்பட்டிருந்தவர்கள் யாழ்ப்பாணம் கொண்டு வரப்பட்டனர். ஆணையிறவு வதைமுகாமில் அவர்கள் தடுத்து வைக்கப்பட்டு அவர்களோடு தொடர்புடையவர்களை அடையாளம் காண்பிப்பதற்காக பலத்த பாதுகாவல்களோடு குடாநாட்டின் பல பகுதிகளுக்கும் அழைத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்.

தங்கத்துரை, குட்டிமணி ஆகியோருக்குத் தெரிந்த மறைவிடங்கள் பல மாற்றப்பட்டன. தொடர்புடையவர்கள் பலர் தலைமறைவாக வேண்டிய சூழ்நிலை ஏற்பட்டது. ஆதரவாளர்கள் பலர் கைது செய்யப்பட்டார்கள். சித்திரவதைக்குள்ளானார்கள். தொடர்புடையவர்களின் குடும்பத்தவர்கள் பலரும் கூட கைது செய்யப்பட்டும், தாக்கப்பட்டும் கஷ்டங்களை அனுபவிக்க நேர்ந்தது.

சிறீலங்காவின் சி. ஐ. டி பொலிசார் பகல் வேளைகளில் மாத்திரமின்றி தன்னிரவு வேளைகளிலும் கூட எம்மவர்களைத் தேடி வேட்டை நாய்களாக அலைந்து கொண்டிருந்தார்கள்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

எங்கள் தலைவரின் தீர்க்கதரிசனமான நடவடிக்கைகள் தான் அன்றிலிருந்து இன்று வரை, எப்பொழுதுமே எமது இயக்கத்தின் வளர்ச்சிக்கு உறுதுணையாக இருந்து வருகின்றது. தலைவரிடம் இருக்கும், பின்னுக்கு நடைபெறப் போகின்றவற்றை அப்படியே அச்சொட்டாக முன்கூட்டியே சொல்லி விடும் ஆற்றல் - திறமை - அதற்கேற்ற முறையில் உடனுக்குடன் மேற்கொள்கின்ற பாதுகாப்பு நடவடிக்கைகள் - இவைகள் தாம் பல சந்தர்ப்பங்களில் எம்மில் பலரைக் காப்பாற்றியிருக்கின்றது.

தங்கத்துரை, குட்டிமணி ஆகியோரோடு நேரடியாக சம்பந்தப்பட்டவர்கள், ஆதரவாளர்கள் என பல்வேறு கைது நடவடிக்கைகளும், சித்திரவதைகளும், [illegible] சம்பவங்களும் இடம்பெற்றுக் கொண்டிருந்த போது ஒருநாள்; "அண்ணா நீங்கள் என்ன செய்வீர்களோ தெரியாது. உடனை வீட்டை மாற்றுங்கோ. அங்கு [illegible]" என்று தலைவர் என்னை எச்சரித்தார்.

ஒரு சனிக்கிழமை நாங்கள் (நான், மனைவி, குழந்தைகள் நால்வர்) வீடு மாறினோம். அடுத்த செவ்வாய்க்கிழமை (27 - 04 - 81) நள்ளிரவில் நாங்கள் தங்கியிருந்த அந்த வீடு சுற்றிவளைக்கப்பட்டு என்னைக் கைது செய்வதற்கான முயற்சி மேற்கொள்ளப்பட்டது.

வங்கிப் பணப்பறிப்பு நடவடிக்கையோடு சம்பந்தப்பட்ட தங்கத்துரை ஆகியோருக்கு நேரடியாக அடையாளம் தெரிந்தவர்கள் தொடர்ந்தும் இங்கிருந்தால் அனைவருமே கைது செய்யப்பட்டு விடுவோம் என்பதனாலும், ஒரு சில உறுப்பினர்களோடு இயங்கி வந்த இயக்கம் வளர்ச்சி பெற வேண்டுமென்ற நோக்கிலும் எம்மில் சிலர் தமிழகம் சென்று சில காலங்களுக்கு அங்கு தங்கியிருப்பது என முடிவு செய்யப்பட்டது அந்த முடிவின்படி நானும் தமிழகம் போய்ச் சேர்ந்தபோது தான் சங்கரை அங்கு சந்தித்தேன்.

சென்னையின் புறநகர்ப்பகுதி ஒன்றில் நாங்கள் வீடொன்றை வாடகைக்கு பெற்று அங்கு தங்கியிருந்தோம். கிட்டத்தட்ட மூன்று மாதங்கள் வரை சங்கர் மற்றும் சிலரோடு ஒன்றாக வாழ்கின்ற பேறு எனக்குக் கிட்டியது.

சங்கரைப் பற்றிச் சொல்வதென்றால்... நல்ல கம்பீரமான தோற்றம். சுறுசுறுப்பான நடவடிக்கைகள் - தலைவர் மீது அளவு கடந்த விசுவாசம் - அதிகம் பேசமாட்டான். இனிப்பு என்றால் கொள்ளை ஆசை.

அந்த நாட்களிலை எங்கடை கைச் செலவுக்கு என்று சொல்லி ஒவ்வொருவருக்கும் பத்து ரூபா தரப்படும். அந்தக் காசிலைதான் நாங்கள் எங்கள் தனிப்பட்ட செலவுகளைச் செய்து கொள்வோம். சங்கருக்கு வழங்கப்படும் அந்தப் பத்து ரூபாயிலை அவன் தனக்கென தனியாக எதுவும் செலவு செய்ய மாட்டான் பால்கோவா, மைசூர் பாகு, உட்பட இனிப்புப் பண்டங்களை வாங்கி வருவான். எங்கள் எல்லோருக்கும் தருவான். நாங்கள் எல்லோரும் சந்தோஷமாக சாப்பிடுவோம்.

நாங்கள் தங்கியிருந்த இடத்திற்குக் கிட்ட மலையடிவாரத்தில் இந்திய 'இராணுவத்தின் சில பிரிவினர் தினமும் துப்பாக்கிச் சூட்டுப்பயிற்சி எடுப்பார்கள். எங்களையும் அழைத்துக் கொண்டு சென்று அவற்றை ஆர்வத்தோடு அவதானிப்பான்.

நான் தமிழகம் போய்ச் சேர்ந்தது 1981 ஜூன் 7ம் திகதி. ஆகஸ்ட் மாதக் கடைசி வரை அவர்களுடனேயே நான் தங்கியிருந்தேன்.

சிங்களப் பொலிசாரின் கெடுபிடிகளினால் — தொடர்ந்தும் நாட்டிலை தங்கி

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

யிருக்க முடியாத சூழ்நிலையினாலை எனது வீட்டுக்காறரையும் தம்பிமார் தமிழகத்திற்கு கூட்டி வந்தினம். அதன் பிறகு எங்கடை குடும்பம் பாண்டிச்சேரியிலை தங்குவதற்கு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது. எனது மனைவி பிள்ளைகளோடு அங்கு தங்கியிருந்த வண்ணம் தேவைகளின் பொருட்டு எம்மவர்கள் தங்கியிருந்த இடங்களுக்குச் சென்று அவர்களைச் சந்தித்து வருவேன்.

1982 நவம்பர் 26 ஆம் திகதி......

அப்ப தலைவர் மதுரையிலை இருந்தார். மே 82இல் சென்னை பாண்டிபஜாரில் உமாமகேஸ்வரனுடனான சூட்டுச் சம்பவத்தினைத் தொடர்ந்து சிலகாலம் சென்னை மத்திய சிறைச்சாலையில் காவலில் வைக்கப்பட்டிருந்த தலைவர் அவர்கள் நிபந்தனையோடு கூடிய பிணையில் விடுதலை செய்யப்பட்டு மதுரையில் தமிழ்நாடு காவல்துறையினரின் கண்காணிப்பில் 'லாட்ஜ்' ஒன்றில் தங்கியிருந்தார்.

அன்று தலைவரின் பிறந்த நாள் என் [illegible] தமிழினியையும் (அப்பொழுது அவள் இரண்டு வயதுக் குழந்தை) அழைத்துக் கொண்டு மதுரைக்குச் சென்றிருந்தேன்.

தலைவர் தங்கியிருந்த அந்த அறைக்குள் நான் சென்ற போது அங்கு ஒரே நிசப்தமாயிருந்தது. வழக்கமாக தலைவர் இருக்குமிடம் எப்பொழுதுமே கலகலப்பாக இருக்கும். ஆனால் அன்று அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. பல நிமிடங்கள் வரை யாரும் எதுவுமே பேசவில்லை.

அமைதித் திரையை விலக்கிக் கொண்டு, ''அண்ணா, சங்கர் சூடுபட்டு கொண்டு வந்திருக்கினம். அங்கை கரையிலையும் பிரச்சனையளால் கொண்டுவரப் பிந்திட்டினம். பிழைக்க [illegible] கஷ்டம் போலை இருக்கு. நீங்கள் தமிழைக் கொண்டு போய் விட்டிட்டு உடனை திரும்ப வாருங்கோ...'' என்றார் தலைவர்.

''ஏதும் நடக்கக் கூடாதது நடந்ததெண்டால் நீங்கள் தான் பொறுப்பேற்று எல்லாம் செய்து முடிக்க வேணும். நீங்கள் தான் 'றிஸ்க்' எடுக்க வேணும். நீங்கள் குடும்பமா இருக்கிற படியா பிரச்சனையள் வராது.....'' என அவர் தொடர்ந்தார்.

நான் உடனேயே அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றேன். மதுரையிலிருந்து திருச்சி, விழுப்புரம் வழியாக பாண்டிச்சேரிக்குப் போய் தமிழினியை விட்டு விட்டு மீண்டும் நான் மதுரைக்குப் போய்ச் சேர்ந்த போது [illegible] பொழுதுபட்டு விட்டது.

அங்கு எல்லோருமே சோகமயமாக வீற்றிருந்தார்கள். அவர்கள் உட்கார்ந்திருந்த அந்தக் கோலம் எனக்கு நிலைமையைத் தெளிவுபடுத்தியது.

[illegible]

எமது இயக்கத்தைப் பொறுத்தவரையில் சாவுகள் எமக்கு இப்போது பழக்கப்பட்டுவிட்டன. கொத்துக் கொத்தாக எமது வீரர்களை, வீராங்கனைகளை நாம் இழந்துவிடுகின்ற சந்தர்ப்பங்களிற்கூட, எமது நெஞ்சங்களில் சோகவெள்ளம் ததும்பி வழிந்தாலும் அவற்றை வெளிக்காட்டிக் கொள்ளாதவர்களாக ''இவர்கள் மனம் என்ன கருங்கல்லா ...?'' என மற்றவர்கள் சிந்திக்கின்ற அளவுக்கு நாங்கள் எங்களைக் கட்டுப்படுத்திக் கொள்கின்றோம்.

ஆனால் அன்றைய அந்த நிகழ்வை, சங்கரின் இழப்பை அப்பொழுது எங்களால் தாங்கிக் கொள்ளவே முடியவில்லை!

திருநெல்வேலிப் பகுதியில் காயப்பட்ட அவனுக்கு அங்கேயே வைத்திய வசதி

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

கிடைத்திருந்தால் சங்கரின் உயிரைக் காப்பாற்றியிருக்க முடியும்.

இயக்கங்களோடு தொடர்புடையவன் என ஒருவன்மீது ஒரு சிறு சந்தேகம் வந்தாலும் உற்றார், உறவினர், உயிர் நண்பர்கள்கூட எம்மைவிட்டு ஓடி ஒழிந்த காலமது! பொலிசாரின் துப்பாக்கிச் சூட்டிற்கு உட்பட்ட ஒருவனுக்கு வைத்தியம் செய்ய யார் அப்பொழுது இங்கு முன்வந்திருப்பார்கள்...?

தமிழகத்திலும் அப்பொழுது அதே நிலைதான். இலங்கையைச் சேர்ந்தவர்கள் யாராக இருந்தாலும் அவர்களை கள்ளக் கடத்தல்காரர்கள் எனவும், கள்ளத்தோணி கள் எனவும் கூறி கைது செய்து சிறையில் போட்டுவிடுவார்கள். அப்படி இருக்கும் போது இலங்கையைச் சேர்ந்த ஒரு இளைஞன் — அதுவும் துப்பாக்கிச் சூட்டினால் காயப்பட்டவன் என்றால் யார்தான் உதவி செய்ய முன்வந்திருப்பார்கள்...?

[illegible] சுதந்திரமாக நடமாட முடியாத காலம் [illegible] 82இல் [illegible] [illegible] அங்கு நாங்களும் 'அகதிகள்' என்ற பெயரிலோ 'புலிகள்' என்ற பெயரிலோ நடமாட முடிந்தது.

காயப்பட்ட சங்கரை தமிழகத்திற்கு கொண்டு வந்தவருக்கு தமிழ்நாடு புதுசு. அவர் கோடிக்கரையில் சங்கரை தங்க வைத்துவிட்டு மதுரைக்கு வந்து தகவல் சொல்லி, மதுரையில் இருந்து எம்மவர்கள் வாகனம் கொண்டு சென்று சங்கரை எடுத்து வந்து தனியார் வைத்தியசாலை ஒன்றில்தான் இரகசியமாக அனுமதிக்க முடிந்தது.

வைத்தியவசதிகள் நேரகாலத்திற்குக் கிடைக்காத காரணத்தினால் சங்கரை எம்மால் காப்பாற்ற முடியாது போய்விட்டது. சங்கரது உயிரைத்தான் எம்மால் காப்பாற்ற முடியவில்லை. அவனது உடலைத்தன்னும் பூரண மரியாதைகளுடன் ஊர்வலமாக எடுத்துச் சென்று தகனம் செய்வதற்குக் கூட இயலாத நிலை.

சங்கரை, தமிழ்நாட்டின் திருநெல்வேலிப்பகுதியைச் சேர்ந்த வறிய குடும்பத்தைச் சேர்ந்த ஒருவர் எனவும், நோய்வாய்ப்பட்டு இறந்துவிட்டார் எனவும், அவரது உடலை சொந்த ஊருக்கு எடுத்துச் செல்வதற்கு நிதிவசதி இல்லையெனவும் கூறி, மரணச் சான்றிதழ் ஒன்றினைப் பெற்று, நள்ளிரவு நேரத்தில் யாரோ ஒருவரது அனாதைப் பிணம்போல, அந்த தனியார் மருத்துமனையிலிருந்து பொது வாகனம் ஒன்றில் எடுத்துச் சென்று மதுரையிலுள்ள ஒரு சுடுகாட்டில் பொன்னம்மான், பேபி (இளங்குமரன்), கிட்டு, அப்பையா அண்ணர், நெடுமாறன் கட்சித் தொண்டர்கள் சிலரோடு நானும் ஒருவனாகச் சென்று தகனம் செய்தோம்.

அப்பையா அண்ணர் அவர்களே சங்கரது உடலுக்குத் தீ மூட்டினார்கள். சங்கரின் அஸ்தி சேகரித்து பாதுகாப்பாக வைக்கப்பட்டு, மறு வருடம்தான் சங்கரது மரணச்செய்தியும் அவனது பெற்றோருக்குத் தெரிவிக்கப்பட்டு அஸ்தியும் கையளிக்கப்பட்டது.

சாதாரணமாக உலகில் யாராக இருந்தாலும்சரி — எங்கடை உடலிலே எங்கையோ ஒரு இடத்திலை காயம் பட்டிட்டுது எண்டாக்கூட நாங்கள் ''ஐயோ அம்மா'' எண்டுதான் குழறுவம். ஆனால் சங்கரது உடலைவிட்டு உயிர் பிரிகின்ற அந்த இறுதி நேரத்திலும்கூட — அவனால் எதையுமே புரிந்துகொள்ள முடியாத அந்த மயக்க நிலையிலும்கூட ''தம்பி......தம்பி'' என்ற வார்த்தைகள்தான் அவனது வாயிலிருந்து வெளிவந்தன. (தலைவரை நாம் அப்போது தம்பி என்றுதான் அழைப்போம்)

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

ஒவ்வொரு போராளியும் எங்களுடைய தலைவர்மீது எந்த அளவுக்கு பற்றையும் பாசத்தையும் வைத்திருக்கின்றார்கள் - நம்பிக்கையோடும் விசுவாசத்தோடும் இருக்கின்றார்கள் — என்பதற்கு இது ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

ஒவ்வொரு போராளிமீதும் தலைவர் எந்த அளவிற்கு அன்போடும், ஆதரவோடும் இருக்கின்றார் — அவர்களது வீரத்தைப் போற்றுகின்றார் — அவர்களது தற்கொடைகளுக்கு எந்த அளவுக்கு மதிப்பும் மரியாதையும் தருகின்றார் — என்பதற்கு 'மாவீரர் நாள்' ஒரு சான்றாகும்.

எமது இயக்கத்தில் முதல் வீரச்சாவைத் தழுவிக்கொண்ட சங்கர் (சத்தியநாதன்) மரணித்த அந்த நாளை — மாவீரர்களை நினைவுகொள்கின்ற நாளாக — நவம்பர் 27 ஆம் நாளை 'மாவீரர் நாளாக' பிரகடனம் செய்து 1989 இல் இருந்து ஆண்டு தோறும் விழா எடுத்து வருகின்றோம்.

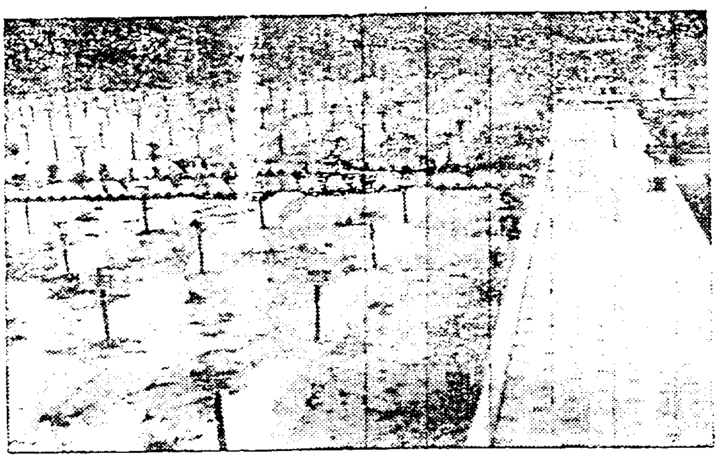

மாவீரர் துயிலும் இல்லம்

எமது வீரர்கள் இரத்தம் சிந்தும் போது
எமது இதயம் வருந்துகின்றது.
எனினும் நாங்கள் உறுதி தளர மாட்டோம்
ஏனெனில் இரத்தம் சிந்தாமல்
நாம் சுதந்திரம் பெறமுடியாது.

— தமிழீழத் தேசியத் தலைவர்
திரு. வே. பிரபாகரன்.

வெளியீட்டகம்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

சரியாகப் பன்னிரண்டு மணிக்கு அடிக்கிற அந்தக் கோவில் மணிகள் ஒலிக்கத் தொடங்கின. வாசித்துக் கொண்டிருந்த புத்தகத்தை மூடிவிட்டு, கைக்கடிகாரத்தைப் பார்த்தபடி எழுந்தான். சரி. அரைமணி நேர இடைவேளை முடிந்து விட்டது. இப்போது முதலாம் ஆண்டு மாணவர்களுக்கு கட்டிடநிர்மாணம்.

இந்த நேரத்தில் பாடம் நடத்துவது அவனுக்கு மிகவும் பிடித்தமான விஷயம். காலையைப் போலவே இந்த மதியத்திலும் ஒரு அமைதி இருக்கத்தான் செய்கிறது. அதிலும், மரங்கள் நிறைந்த இந்த இடத்தில், சத்தங்கள் எல்லாம் மறைந்து, பட்டணமென்பதே பாடம் மறந்து போயிருக்கும். மூன்றாம் வீட்டு மாடியிலிருந்து சொல்லி வைத்தாற்போல எப்போதும் இந்த நேரத்திற்கு வருகிற புல்லாங்குழலிசை. இருந்துவிட்டு இரைகிற சேவல்கள் இவை பின்னணியில் ஒலிக்கப் பாடம் நடத்துவது சந்தோஷமாயிருக்கும்.

வகுப்பை நோக்கி நடந்தான். புதிய பிரிவு தொடங்கி ஒரு மாதமாகப் போகிறது. இன்னமும் பாட அறிமுகம் — முன்னுரை — கூட முடிந்தபாடில்லை. இடையில் வந்த பிரச்சனையில் ஏற்பட்ட அல்லோலகல்லோலம், ஊரடங்கும், இடப்பெயர்வுகளும். சஞ்சலங்களுமாய் இரண்டு வாரத்துக்குக் கிட்ட கல்லூரி வேலைகள் கூடக் குழம்பி விட்டன.

இன்றைக்கு எப்படியும் அறிமுகத்தை முடித்து விடவேண்டும். அடுத்த வகுப்பிலாவது மற்றப் பாடத்தைத் தொடங்கலாம்......

வகுப்பில் நுழைந்தான். பதில் வணக்கம் கூறி விட்டுப் பார்வையைச் சுழல விட்ட போது திருப்தியாக இருந்தது. ஏறத்தாழ எல்லோருமே வந்திருக்கிறார்கள். பாடத்தை நடத்த முடியும். வராத சிலருக்கு தனிப்பட்ட காரணங்கள் கூட இருக்கலாம். எல்லோரும் வரும் வரை காத்திருக்க முடியாது......

''இன்றைக்கு நாங்கள் முன்னுரையைத் தொடரலாம்..... அதற்கு முதல், இவ்வளவு நாளும் படித்ததை சுருக்கமாகத் திருப்பிப் பார்ப்போம்...''

ஆர்வத்துடன் அவனை நோக்கும் விழிகள். குறிப்புப் புத்தகத்தின் முன்

சாந்தன்

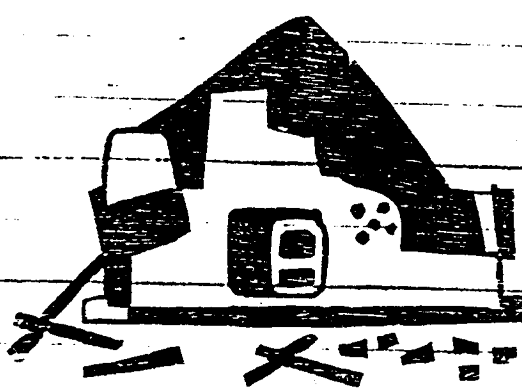

கட்டிடங்கள்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

ஒற்றைகளைப் புரட்டும் [illegible]......

தொடர்ந்தான். கட்டிடம் என்றால் என்ன? நிர்மாணம் என்றால் என்ன? கட்டிட நிர்மாணத்தின் வரைவிலக்கணம்...... அதுகுறிக்கும் எல்லைகள்... மாணவர்கள் அவனுடன் கூடவே விபரங்களைக் கூற முயன்றதில் பிறந்த உற்சாகம்.

முடித்ததும், அன்றைக்கான புதியபகுதியைத் தொடக்கினான்.

"சரி; இனி ஒரு வலு சுகமான கேள்வி: எங்களுக்கு ஏன் கட்டிடங்கள் தேவை? [illegible] நாங்கள் அவற்றைக் கட்ட [illegible]

[illegible] — [illegible] சொன்னான்.

"'வசிப்பதற்கு' என்றால்?... ஏன், கட்டிடங்களில்லாமல் வசிக்க முடியாதா?"

மௌனம்.

சிந்திக்கிறார்கள் போலிருந்தது. இவ்வளவு இலேசான இந்தக் கேள்வி இவ்வளவு கடுமையாகப் படுவதன் விசித்திரம் அவர்கள் முகங்களில் புன்னகைகளாகப் பிரதிபலித்தது.

சில பதில்கள் வரவாயின:

"வசதி......" [illegible]

[illegible] விருந்து பாதுகாப்பு..."

அரை நிமிட அவகாசத்தின் பின் அவன் தானே அவற்றை ஒழுங்கு படுத்திக் கூறத் தொடங்கினான்

"இயற்கைச் சக்திகளிலிருந்து பாதுகாக்க, திருட்டு—ஆபத்து போன்றவற்றிலிருந்து பாதுகாக்க, வசதிகளுக்காக, பிரத்தியேகத்திற்காக, ஒழுங்கமைவுகளுக்காக..."

வாசலில் நிழலாடியது. பணியாள் தின வரவுப் புத்தகத்துடன் வாயிலருகில் நின்று கொண்டிருந்[illegible]

[illegible] மாணவர்களிடம் சொல்லி வட்டுப் பட்டியலை வாங்கிப் பதிய ஆரம்பித்தான்.

மூன்று பேர் வரவில்லை. ஜெயந்தனை ஞாபகமிருந்தது. உயரமான சிவலை. அடக்கமான புன்சிரிப்புக்காரன்.

"ஜீவநாயகம்?......"

புருவங்கள் சுருங்கின.

"இளவாலையிலயிருந்து வாறவர், ஸேர்... அண்டைக்கு உங்களோட ரைம்ரேபிளைப் பற்றிக் கதைச்சவர்......

"தாடி விட்டவர்..."

[illegible] — நினைவு வந்துவிட்டது.

"......ரமேஷ்?"

"ஜீவநாயகத்தோட கூட வாறவர்தான் ஸேர் ......இரண்டு பேரும் நெடுக ஒன்டாத் திரிவினம்..."

"சரி, சரி... இரண்டு பேரும் இளவாலைதானா...... எட!......" — அவன் கேட்டான்:

"...மற்றவர்... ஜெயந்தன் — எந்த இடம்?"

"பண்டத்தரிப்பு ஸேர்..."

"வரட்டும், [illegible] இரண்டுபேரையும் பிறகு தனியாச் சொல்லிக் கொடுத்து விடலாம்...!

—இந்த முடிவுடன் பாடத்தைத் தொடர்ந்தான்.

"......சரி, இந்த ஐந்தோடு இன்னொன்றையுஞ் சொல்லலாம் — அது இந்த ஐந்தையும் நீண்ட காலத்திற்கு அளிக்கும் தன்மை — அது ஆறாவது.

"இந்தக் காரணங்களால் கட்டிடங்கள் மனித வாழ்வின் அடிப்படைத் தேவைகளிலொன்றாகக் கொள்ளப்படுகின்றன: மனிதனுக்கு நிறைவூட்டும் படைப்புக்களாகவும் தொழில்நுட்ப வளர்ச்சியின்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

பிரதிபலிப்புக்களாகவும், பண்பாட்டின் சின்னங்களாயும் அவை அமைகின்றன......''— தன்னையறியாமல் அவன் பேசிக் கொண்டு போனான்.

''...மனித உழைப்பின் பெறுபேறுகள் என்பதால் அவை தனிப்பட்டவர்களினதும் சமூகத்தினதும் சொத்துக்களாகக் கணிக்கப்படுகின்றன. எதிர்காலத்திற்கான முதலீடு மற்றும் பாதுகாப்பு ஆக அமைந்து விடும். இத்தன்மையால், கட்டிடங்கள் மனிதர்களுக்கு வாழ்வு பற்றிய நம்பிக்கையின் குறியீடுகளாகவும் ஆகிவிடுகின்றன......

''......ஒரு விதத்தில் சொல்வதென்றால் கட்டிடங்களுக்கு மனிதர்கள் இடும் அத்திவாரங்கள் வெறுமனே அவற்றைத் தாங்குவதுடன் நின்று விடுவதில்லை. மண்ணில் மக்கள் விழும் வேர்களிலொன்றாகவே அவை கொள்ளப்படுகின்றன....''

— பின்னணியின் அமைதியைக் குலைத்துக் கொண்டு, அவனைக் குழப்புவது போல, தூரத்து இடி முழக்கங்களாக எழுந்த இரு பேரோசைகள்.

அடுத்தடுத்து.

குண்டுகள்!

''இளவாலைப் பக்கத்திலை வீடுகள் உடைக்கிறாங்கள். போல...''

''உளவு பார்ப்பதற்கும், லஞ்சம் கொடுப்பதற்கும், தகவல் சேகரிக்கவும் பல லட்சக்கணக்கான டாலர்களைச் செலவு செய்து வரும் இந்த அடக்குமுறை ஆட்சியின் கீழ், தேச பக்தர்களை ஒன்று திரட்டி-பயிற்சியளிப்பது, ஒருங்கிணைத்து, அவர்களுக்கு ஆயுதமளிப்பது, தாக்குதலுக்கான திட்டத்தை தயாரிப்பதை விட மிகுந்த சிரமமான ஒன்றாகவே இருந்தது. எனினும் இவர்களும், இவர்களைப் போன்ற வேறு பலரும், நம் பற்களிய தீவிரத்துடனும், விருப்பத்துடனும், ஒழுங்குடனும் இவை அனைத்தையும் செய்து முடித்தார்கள். இதற்கு மேலும் அவர்களைப் பாராட்டுவதற்கான காரணம் என்னவென்றால்,

இந்தப் பணிக்காக அவர்கள் தங்களிடமிருந்த அனைத்தையும் அளித்தார்கள்; இறுதியில் தங்களது உயிரையும் இதற்காகவே அர்ப்பணித்தார்கள்.''

(வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும் — பிடல் காஸ்ட்ரோ)

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

அம்மா
இன்று நான்
உன்னிடம் வந்த போது
வீட்டு முற்றத்தில் பதிந்த - என்
பாதச் சுவடுகளைப்
பாதுகாத்து வை
நாளை நான்
வருவேன் என்பது
என்ன நிச்சயம்
அப்படியிருக்க........
அப்பாவிற்கும்
வயதாகி விட்டதென்று

அப்புறமாய் வருகிறேன்

மன்னார்
றூபி. மார்க்கிரட்

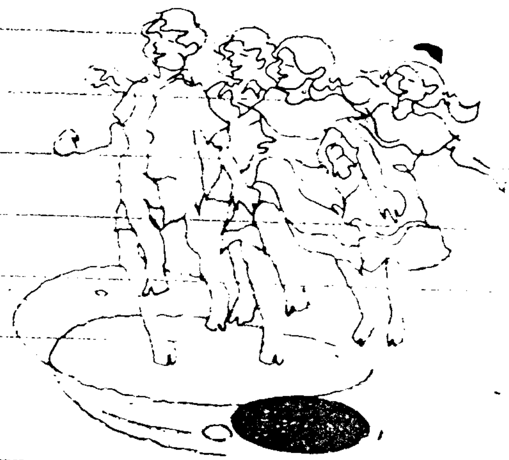

திக்கித் திணறி சொல்கிறாய்
கன்றுக்கு
புல் சேர்த்து வைத்து
பசுவொன்று இறந்ததாய்
வரலாறு கிடையாது - அதனால்
கவலையை விடு.
விழி நீர்
வழிந்து விடும் என்றுதானே
நீர் கோர்த்த
கண்களுடன் - என்னை
நிமிர்ந்து பார்க்காமல்
குமுறுகிறாய்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

சான்றோன்
எனக் கேட்ட தாய்
அப்போது அது பழமொழி.
உனக்கு தெரியுமா?
மாவீரன்
எனக்கேட்டதாய்
இது இப்போது
நான் விரும்பும் புதுமொழி.
அம்மா
வேதனையை
குத்தகை எடுத்து
குனிந்திருந்த உன் தலை
அப்போது
ஆனந்தக் கண்ணீரோடு
நிமிர்ந்து நிற்கும்.
கொள்ளி வைக்க
பிள்ளை இல்லை என்று
அப்பா புலம்புவதாய் - நீயும்
சேர்ந்து புலம்புகிறாய்.
அவரிடம் கூறு
சந்தனக் கட்டையில் வேக
நாம் ஒன்றும்
நேரு பரம்பரை அல்ல
சுதந்திரமாய்
எரியக் கூட நமக்கு
உரிமை இல்லை,
அம்மா புரிந்து கொள்
அந்நியன்
மறுத்துள்ள சுதந்திரம் - நம்
சுடலைக்கும் சேர்த்துத்தான்
எம் மண்ணின் - கடல்
கரைகளில் பதிந்துள்ள
அந்நியத் தடயங்களை
அழித்து விட்டு
அப்புறமாய் வருகிறேன்
அப்பாவின்
அஸ்தியை அள்ளிப் போய்
கடலில் கரைப்பதற்கு

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

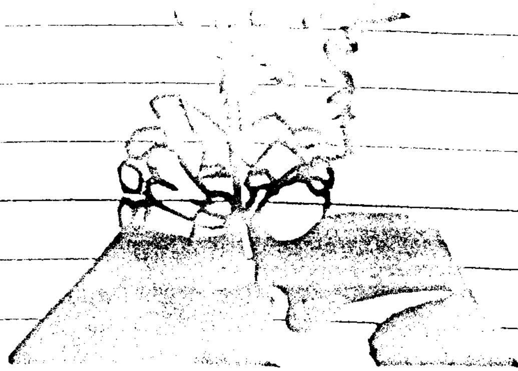

கவிதை எழுதிய காவியங்கள்

முடியவர்கள் அவர்களுக்கு அஞ்சலி செய்வதும், இரங்கலுரைகள் நிகழ்த்துவதும் தான்.

இது மேஜர் பாரதிக்குச் செய்யும் அஞ்சலியல்ல. என்றாலும் இந்தச் சோகத்தைப் பகிர்ந்துகொள்ளாமல் இருக்கமுடியவில்லை. வானதி, கஸ்தூரி, பாரதி என்ற கொழுந்துகள் - ஆற்றல் படைத்தவர்கள்- அனைவிட்ட. கொள்கைப்பற்றும் மனித நேயமும் படைத்தவர்கள் - ஒருவர் பின் ஒருவராகப் பிரிய நேர்ந்ததால் ஏற்பட்ட வெற்றிடம்...... ஓ, அது நெஞ்சில் எப்படிக் கனக்கிறது!

மேஜர் பாரதியின் ''காதோடு சொல்லிவிடு'' தொகுதியைப் புரட்டிய போது ஏற்

...கிறது!

கடற்புலிகளின் வீரத்தை - முக்கியமான அந்தக் கடைசிப் பொழுதுகளை- கண்முன் நிறுத்துகிறார். கடலலையை விழிக்கிறது கவி:-

''வெடி மருந்துப் பெட்டியோடு
இவர்களுக்களித்த இறுதித் தாலாட்டும்
ஈரமுத்தமும் உன்னுடையது தானே?
அதனால்,
உன்னிடம் உரிமையோடு கேட்கிறோம்
கடலலையே நீ
கரையைத்தொடும்போது எம்மக்களுக்கு
காதோடு சொல்லிவிடு
''விடுதலையை வென்றெடுங்கள் அப்
போது
அவர்கள் வருவார்கள்!'' என்று!''

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

[illegible]

[illegible] பாது விக்லைய வாதுகள் கூட பதும் கொல்லப்பட்டு [illegible] நின்று விட்டார்கள். (சோவியத்தை நேசித்தவர்களுடைய உணர்வுகளைக் கொல்ல இன்னொரு பாரதி வரவேண்டியிருந்தது போலும்!) மேஜர் பாரதி மனம்விட்டுப் பேசினாள்:-

''ஐ.நா சபையில்
நேற்று இரவோடு இரவாக
உன்கொடி இறக்கப்பட்ட போது என்
நெஞ்சினுள்ளும் ஏதோ......

[illegible]

[illegible] வேளையிலும், இன்று [illegible] கொடி [illegible] தேசத்தின் குரலாய் மீண்டும் நிரூபிக்கப்படும் என்ற நம்பிக்கையை அழுத்தமாகவே தெரிவிக்கிறது இக்கவிதை.

[illegible] கருகள் உருத்து
அருகன சொரிந்தன!

[illegible] இருந்து தம் அலகுகளை தேய்க்கும் காட்சியைக் கண்முன் கொண்டுவருகிறார் பாரதி.

நிலவைப்போல உலகத்தின் தோள்களில் உலாவரும் 'சூரியக் குழந்தை' யாகக் காண்கிறார் கவி அவன் கண்ணிலிருந்து பேரொளி எம மண்ணுக்குப் பாய்ந்தால்! நாளைய உலகின் விடியற் பொழுதில் எல்லாமும் இவனால் ஆகிப்போகின்ற நிகழ்வினை சூல்கொள்ள வைத்த பாரதம் பொருமியபடியே குனிந்து நிற்கிறதாம். 'பொருமியபடி' என்ற பிரயோகம் கவனிக்க [illegible]

[illegible]

தேசப் படத்தில்
எங்கள் தேசத்தை
தேடிப்பார்ப்போம். இல்லாவிட்டால்
குருதிமையினால்
குறித்துககாட்டுவோம்

பாரதியின் படிமங்கள் புதுமையானவை வியப்பும் பிரமிப்பும் ஊட்டுபவை. அன்னை பூபதியை தமிழினம் விண்வெளியில் ஏவிய ஒரு கோளாகக் காண்கிறார்.

இந்தியா பிணங்கள் மீது ஒரு பாதை அமைத்தது. இதனால் அசோகச் சக்கரம் அசைய மறுத்தது.

இந்தியக் கொடியில இருக்கும் அசோகச் சக்கரம் சமாதானத்தின் - தர்மத்தின் - சின்னம். சக்காரம் என்பது சில்லுத்தானே? சில்லின் இயல்பு உருளுவது. ஆனால் அசோகச் சக்கரத்தால் உருள முடியவில்லை.

புதிய தலைமுறையின் நோக்கையும் போக்கையும் இப்படி நறுக்குத் தெறித்தாற்போல் வேறு யாராவது சொன்னார்களா என்பது சந்தேகமே.

உண்மையில் வேங்கைகள் நிகழ்த்தும் வீரசாகசங்களும் தியாகமும் வரலாறு காணாதவை. நம்மால் இழக்கமுடியாதது நம் உயிர். அதைத் துச்சமெனக் கருதி, சாவு நெருங்குவதை உணர்ந்து கொண்ட பின்னும், துணிந்து முன்னேறும் அவர்களை வர்ணிக்க வார்த்தை ஏது? பாரதி சொல்

www.tamilarangam.net
தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

கிறார். வார்த்தைப் பஞ்சத்தால் மொழி கள் எல்லாம் நாணி மொட்டாக்கிடுகின்றனவாம்.

''சாவின் கூரையில் நின்று
சவால்விடும்
உங்கள்
சரித்திரத்தை வ்'பரிக்க
வார்த்தைகளுக்கு
வறுமைப்படுகின்றோம் என்று
மொழிகள்
மொட்டாக்கிடுகின்றன!''

ஐ. நா தன் பங்கைத் திருப்திகரமாகச் செய்யவில்லை - வல்லரசுகளின் கைப்பொம் மையாகச் செயற்படுகிறது என்றெல்லாம் குறைகூறப்படுவதுண்டு. பாரதி இக்கருத் தைச் சில வரிகளில் சொல்லிவிடுகிறார்!

'உலக சமாதானம்'
இந்த உன்னத கோட்பாட்டுக்குள்
தலையைப் புதைக்கும்
தீக்கோழி நீ முகம் தெரியா விட்டாலு
ம், முழு உடலும்
அம்மணமாய்த் தெரிகிறது!

இப்படி நீள எழுதிக்கொண்டு போகலாம். கவிஞர்கள் மிக மென்மையான உணர்வுகள் படைத்தவர்கள். வானதி, கஸ்தூரி, பாரதி மூவரும் கொண்டிருந்த மென்மையான உணர்வுகளை உணர உதவுவது 'களத்தில் கலைஞர்கள்' என்ற கட்டுரை. 'அன்பான அம்மா' வையும் படிக்கும் யாரும் கண்கலங்காது இருக்கமுடியாது.

ஒரு சில ஆண்டுகளில் தியாகப் பிழம்பாய் உயர்ந்த இந்த வீராங்கனைகளை நினைக்கையில், உப்பும் புளிக்கும் அலை யும் நாங்களும் உயிர் சுமந்து........ □

மக்கள் தங்களது உரிமைகளைத் திரும்பப் பெறவேண்டும் என்று தீர்மானித்து விட்டால் அவர்களை எந்த ஒரு ஆயுதமும், எந்த ஒரு தாக்குதலும் அழித்து விட முடியாது.

நேற்றைய வரலாற்றிலும், இன்றைய நடப்பிலுமே இதற்கு ஏராளமான உதாரணங்கள் உண்டு. இதற்கு மிகச் சமீபத்திய உதாரணம் பொலிவியாவில் நிகழ்ந்த நிகழ்ச்சியாகும். அந்த எழுச்சியில் சுரங்கத் தொழிலாளர் டைனமைட் குச்சிகளைக் கொண்டே ராணுவப் படைகளை நசுக்கித் தோற்கடித்தனர்.

(வரலாறு என்னை விடுதலை செய்யும் — பிடல் காஸ்ட்ரோ)

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

[illegible]

[illegible] நானே [illegible] [illegible] தொண்டு [illegible] இருக்குமா? [illegible] நான். அந்த அவர் யார் யார் கொண்டை [illegible] போட்டனர். இறுதியாக அந்த இரண் டு [illegible] (அவர் [illegible]) அவர் கொண் [illegible]

[illegible]

கொண்டையடிக்க வந்தவரை அறிந்து கொண்டேன். அவர் பெயர் தயாநிதி. அவர் கல்வித் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்தவர். அவரை எனக்குத் தெரியாது. ஆனால், [illegible] நான் [illegible] [illegible] உறுதியாகிறது.

[illegible]

[illegible]

எனவே நான் அவரிடம், "சரி, நாங் கள் கொண்டையடிச்சதெண்டதை மறுக் கத்தான் [illegible] என்னட்ட இப்படிச் சொல்லியிருக்கது சரி போனது விடுங் ..." என்றேன் திருந்த அவர், "அதெப் படிக் காக்கா விடுறது?... [illegible] [illegible] ..." என்று கூப்பிட்டுக் கதைச்செல்லி கொண் டையடிச்சவங்கள்." என்றார். இதைக் கேட்டதும் ஆத்திரம் வந்தது எனக்கு. இது வேண்டுமென்றே திட்டமிட்டுச் செய்யப் பட்டது என்பதை என்னால் உணரமுடிந் தது. இதுவரை காலமும் கொக்கட்டிச் சோலைப் பகுதியில் இருந்தது பொய் [illegible] அடிபட்டது. இப்போது எங்கள் இயக்கத்தின் நடைமுறையைப் பார்த்த [illegible] [illegible]

[illegible] யாவில் மகிழடித்தீவுச் சந்தியில் காத்து நின்றேன். என்னுடன் இன்னும் இருவர் நின்றனர். அந்தச் சிற்றூர்தி வந்தது நான் கைகாட்டி நிறுத்தினேன். வண்டி நின்றதும் முதலாவதாக உள்ளே ஏறினோம். தயாநிதியை வண்டியைவிட்டு இறங்குமாறு [illegible]. ஒருவரும் இறங்கவில்லை. எனவே ஒவ்வொருவரது அடையாள அட்டை களையும் வாங்கிப் பார்க்கத் தொடங்கி னேன். மூன்று பேரின் அட்டைகளைப் பார்த்ததுமே தயாநிதி எழுந்துவிட்டார். "நான் தான் தயாநிதி" நின்ற அவர் [illegible] தொடங்கினார் "சரி இறங்கும்" என்றேன் தயங்கித் தயங்கி இறங்கினார். அப்போது சிற்றூர்தியின் சாரதி என்னிடம் [illegible] "நம்மட பள்ளிவாயல் ஆக்களுக்கு [illegible] பொறுப்பு. [illegible] இவரைக் [illegible] கொண்டையில வந்து [illegible] சொல்லி

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

போட்டுக் கூட்டித்துப் போங்க. இல்லாட்டி எனக்குப் பிரச்சினைவரும்'' என்றார். அவரது கோரிக்கை நியாயமாகவே பட்டது எனக்கு, அவரை பின்னால் வருமாறு கூறிவிட்டு எனது உந்துருளியில் (மோட்டார் சைக்கிளில்) தயாநிதியை ஏற்றிக் கொண்டு சென்றேன். என்னைக்கண்டதும் அங்கே பணிபுரிபவர்களுக்கு விஷயம் ஓரளவு விளங்கிவிட்டது. என்னருகில் வந்தார்கள் அவர்கள் அவர்களில் ஒருவரை அணுகி நான் இவரைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறேன் என்றும் ஒரு மணித்தியாலத்தில் திரும்பக் கூட்டிக்கொண்டு வருவேன் என்றும் வெள்ளைககாரரிடம் சொல்லும் படி சொன்னேன். அவர்கள் சொன்னார்கள். அவரும் சம்மதித்தார் தயாநிதியை நான் உந்துருளியுடன் வாசலிலேயே நிறுத்தியதால் அவருக்கு நான் உள்ளே சென்று என்ன சொன்னேன் என்று தெரியாது. நான் திரும்பி வந்ததும் அவரைக்கொண்டு, முனைக்காட்டுச் சவக்காலைக்குச் சென்றேன்.

□ □ □

எமது ஏற்பாட்டின்படி அங்கே சவக் கிடங்கு கிண்டிக்கொண்டிருந்தார்கள் இரு போராளிகள். தயாநிதியை ஒரு சமாதிக்கு மேல் இருக்குமாறு கூறினேன். அவரும் இருந்தார். கிடங்கு மேலும் 'தோண்டப் பட்டுக்கொண்டேயிருந்தது. நாம் அவருடன் எதுவும் கதைக்கவில்லை. இடையிடையே அவர், ''அண்ணாச்சி'' என்றார் நாம் யாரும் திரும்பியே பார்க்கவில்லை. தோண்டிக்கொண்டே இருந்தோம். இடையிடையே நான் அவரது முகபாவனையைக் கடைக் கண்ணால் கவனித்துக் கொண்டிருந்தேன். இடையில் ஒரு விசும்பல் சத்தம் கேட்டது. சற்று நேரம் செல்ல நான் ஒரு தடவை அவரை உச்சியில் இருந்து உள்ளங்கால் வரை பார்த்துவிட்டு, கிடங்கு தோண்டு பவர்களிடம் வந்து. ''நீளங்கொஞ்சங் காணாது போல இருக்கு. கொஞ்சங்கூட வெட்டுங்கோ'' என்றேன். அவ்வளவு தான் அவரால் தாங்க முடியவில்லை. சத்தமிட்டுப் பெரிதாக அழுதார் அழுகையினூடே, தான், ஈ. பி. ஆர். எல் எவ் தான் என்று சொல்லிவிட்டு. தாங்கள் புறப்பட்ட இடம், கொள்ளைக்கு வந்தவர்கள் பெயர் கொள்ளை நடந்த இடம், தான் நின்ற இடம் எல்லாவற்றையுமே சொன்னார். கடைசியில், இயக்கத் தலைமை சொன்ன படியால் தான் கொள்ளைக்குத் தான் வந்ததாகவும், கொள்ளையடிக்கும் போது காக்கா, கடவுள், காந்தன் என்ற பெயர் களினாலேயே ஒருவரை ஒருவர் அழைக்க வேண்டும் என்று அறிவுறுத்தப்பட்டதாகவும், தன்னை உயிருடன் விடுமாறும் தான் இனி ஈ. பி. ஆர். எல். எவ்வுடன் சேரமாட்டேன் என்றும் கூறினார். நாங்கள் அவரை நிமிர்ந்து கூடப் பார்க்கவில்லை: அவர் சொல்லி முடியும்வரை இடையில் ஒரு கேள்விகூடக் கேட்கவில்லை. அவராகவே தானியங்கி (Auto) வேகத்தில் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். இனிச் சொல்வதற்கு இவரிடம் ஒன்றும் இல்லை என்று எனக்குத் தென்பட்டவுடன் நான் உந்துருளியிற் புறப் பட்டேன். போகும்போது எமது நண்பர் களிடம். ''கவனம், ஆள் ஓடியிடும், ஓடினா ..... பிறகு தெரியும் தானே? ....'' என்று எச்சரிக்கை செய்வது போல் சொல்லி விட்டுப் புறப்பட்டேன்,

□ □ □

முதலைக்குடாவில் ஈ. பி. ஆர். எல். எவ் காரர்கள் குழுமியிருந்தனர். இதைப்பற்றித்தான் கதைக்கிறார்கள் என்பது எனக்குப் புரிந்தது 'நான் அந்த ஈ. பி ஆர். எல். எவ் உறுப்பினரான ஊழியரைக் கொண்டு போகும் போது அவர்களும் கண்டார்கள்)

கிருபாகரனின் அருகில் உந்துருளியை நிறுத்தினேன். அவரிடம் ''நாங்கள் ராத்திரி றால் கொம்பனியில கொள்ளையடிச்ச ஆக்களில ஒருத்தனப் பிடிச்சிட்டம் 'அங்க

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

இன்றைய நிகழ்வில் அன்றைய நினைவுகள்

கரும்பறவை

விழுதுகள் கட்டுரைத் தொகுதியின் முதற் தொகுப்பை வெளியிட வேண்டும். இந்நூலின் பின் அட்டைக்காக ஒரு அரிய புகைப்படத்தைத் தேடிக் கொண்டிருந்தேன். சிறிலங்கா அரசுக்கும் எமக்கும் பேச்சுவார்த்தைகள் நடைபெற்றுக் கொண்டிருந்த காலத்தில் எடுக்கப்பட்ட புகைப்படம் அது. பேச்சுவார்த்தைகளின் போது, எமது அனுமதியின்றி முகாமுக்கு வெளியே சிறிலங்கா இராணுவத்தினர் நடமாடுவது தவிர்க்கப்பட வேண்டும் என்று உடன்பாடு காணப்பட்டது. அதற்கு மாறாக யாழ் கோட்டை முகாமைச் சேர்ந்த சிறீலங்கா இராணுவத்தினர் யாழ் கச்சேரி வரை வந்து விட்டனர். இதனைக் கண்ட அன்ரனி வேகமாக அவர்களை நோக்கிச் சென்றான். அவர்களைத் தடுத்து நிறுத்திய அவன், திரும்பிச் செல்லுமாறு சிங்களத்தில் எச்சரித்தான். அவர்களது வாகனத்தில் கால்வைத்துத் தடுத்தபடி எம் 16 றைபிளால் குறிபார்த்தபடியே எச்சரிக்கை செய்தான். இக் காட்சியை யாரோ புகைப்படம் எடுத்திருக்கிறார்கள். அந்தப் புகைப்படத்தைப் பலர் பார்த்திருக்கிறார்கள். ஆனால், எங்கே இருக்கிறதென்பது தெரியவில்லை. அன்ரனிக்குத் தெரிந்த இடங்களெல்லாம் விசாரித்தாயிற்று மீண்டும் டயஸ் வீட்டுக்குச் சென்றேன். அவர்களிடம் நிலைமையைச் சொன்னேன்.

அங்கு அன்ரனியைப்பற்றி எமது உரையாடல் தொடர்ந்தது. அப்போது, அன்ரனியின் ஒரு சகோதரி கிருபாகரனைத் திருமணம் செய்ததை நினைவுபடுத்தினார்கள். கிருபாகரன் ஈ. பி. ஆர். எல். எவ் ஐச் சேர்ந்தவர். அசாதாரணமான உடற்தோற்றத்தைக் கொண்டவர். வடக்குக் கிழக்கு மாகாணசபையில் நிதி அமைச்சராகவும் இருந்தவர். இவர் தற்போது உயிருடன் இல்லை.

கிருபாகரன் என்றதும் மட்டக்களப்பில் அவருக்கும் எனக்குமிடையில் நடந்த சந்திப்புகளை நினைத்துக் கொண்டேன். அதிலும் அந்தச் சவக்காலைச் சமாச்சாரம் சுவாரசியம் மிக்கது.

1985ம் ஆண்டின் முதற்பகுதி. அப்போது கொக்கட்டிச்சோலைப் பகுதியிலுள்ள (படுவான்கரை) முதலைக்குடாவில் தான் ஈ. பி. ஆர். எல். எவ் வினரின் பிரதான செயலகம் அமைந்திருந்தது. அங்கு நான் அடிக்கடி போகவேண்டியிருந்தது. எல்லாமே ஈ. பி. ஆர். எல். எவ் வினரால் எமக்கு ஏற்படும் தொல்லைகள் சம்மந்தமாக அவர்களுடன் கதைக்கத்தான் நான் அங்கிருந்த காலப்பகுதியில், ஒரு நாள்கூட எமது உறுப்பினர்களால் அவர்களுக்குத் தொல்லை ஏற்பட்டது என்று அவர்கள் எம்மிடம் புகார் செய்ததில்லை. நானும் அடிக்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

[illegible] பண்ணையூடாக ஆற்றைக் கடந்து படுவான்கரைக்குச் சென்றேன். அப்போது [illegible] என்னை நோக்கி வந்தார். "தோழர்... ராத்திரி இந்த "[illegible] கொம்பனி" யில கொள்ளையடிச் [illegible]

[illegible] உடமைகளை, ஒரு பரட்சிப் போராட்டத்துக்குப் பயன்படுத்துவதில் தவறில்லை" என்று முன்னுரையாகச் சொல்லிவிட்டு, அனேக விளக்கங்கள் சொல்வார்கள். அவர்களின் பேச்சுக்கு இடையே அடிபடும் நாடுகள் 'கம்யூனிசம்' சார்ந்தவை என்று மட்டும் எனக்குத் தெரியும். [illegible]

[illegible] நாமும் சூடுறதுக்கு வழி பண்ணுறானுகள் போல இருக்கு!" சரி .. கொள்ளை தான் அடிச்சானுகள் என்டா இஞ்ச வேலை செய்யிற ஆக்களுக்குமெல்லா அடிச்சிப்போட்டானுகள்? அவங்களை தூஷணத் தாலயும் பேசி ..... சீ...... என்ன இயக்கம் இவனுகள்? .... உங்களுக்கு இதப்பற்றி எதுவும் தெரியுமா தோழர்?'' என்று விசாரித்தார் குணம்.

அந்தக் காலத்தில் வெளிநாட்டு நிறுவனமான 'செறண்டிப்' சில உள்ளூர்வாசிகளின் உதவியுடன் பிரமாண்டமான இறால் பண்ணை ஒன்றை அங்கு அமைத்திருந்தது. அங்கு பல நூற்றுக்கணக்கான தொழிலாளர்கள் வேலை செய்து வந்தனர். இதற்குப் பொறுப்பாக வெள்ளைக்காரர் ஒருவர் இருந்தார்.

ஆகவே, நான் குணத்திடம், ''இது பாதுகாப்புப் பேரவை இல்ல. ஈரோசாவும் இருக்காது. நான் நினைக்கிறன் இது புளொட் தானெண்டு. ஏனெண்டா அவங்கள்தான் தேவையில்லாமல் ஆக்களுக்கு அடிக்கிறவங்கள். ஆனபடியால் அவங்களாத் தான் இருக்கவேணும் மற்றப்படி தூஷணம் பேசுறதை வச்சு இயக்கம் ஆரெண்டு கண்டுபிடிக்கேலாது.'' என்றேன். ''மெய்தான் தோழர் அவங்களாத்தான் இருக்கும். என்ன இருந்தாலும் இது சரியில்லாத வேலை. நீங்கள் என்ன சொல்லுறீங்கள் தோழர்?'' என்னைக் கேட்டார் குணம் ''நீங்கள் சொல்லுறது சரி'' என்று சொல்லிவிட்டு நகர்ந்தேன் நான்.

''சரி... கண்டுபிடிக்கலாம் இதென்ன பெரிய வேலையா?'' என்று நினைத்,

www.tamilarangam.net

வேலை செய்யிற ஆக்களுக்குத் தேவையில்லாம அடிச்சதில இருந்தே நாங்கள் புடிச்சிட்டம். இது புளொட் தானெண்டு, எங்களுக்கு இது வடிவாத் தெரியும். ஆனா, அவர் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் எண்டெல்லோ சொல்கிறார்? ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் எண்டு சொல்லுறதால நீங்கள் கட்டாயம் வர வேணும் இது சேட்டை தானே? என்ன?'' என்றேன் நான். மீன் முள்ளுச் சிக்கிய கொக்குப் போல, சொல்லவும் முடியாமல், ஜீரணிக்கவும் முடியாமல் அவஸ்தைப் பட்டார் கிருபாகரன். சவக்காலைக்குள் காத்திருப்பவனை விட இவரைப்பார்க்கத் தான் பரிதாபமாக இருக்கிறது என்று நினைத்தவாறே சென்றேன் நான்.

கிருபாகரனும், குணமும், பரமனும் மற்றும் சிலரும் வந்து சேர்ந்தனர். அவர்களைக் கண்டவுடன் அந்த ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் காரர் 'ஓ'வென்று கதறியழத் தொடங்கிவிட்டார். (அப்போதும் நாங்கள் கிடங்கு கிண்டிக்கொண்டு இருந்தோம்) கிருபாகரன் தயங்கித் தயங்கி என்னிடம் வந்தார். 'தோழர் ..... நாங்கள் இவரை விசாரிக்கலாம் தானே?'' என்றார் ''தாராளமாக...' என்றேன் நான். அவரைக்கூட்டிக்கொண்டு சென்றார்கள். நாங்கள் எமது பணியை நிறுத்தவில்லை.

சுமார் பத்து நிமிடங்களின் பின் கிருபாகரன் மீண்டும் வந்தார். ''தோழர் ..... அவர் எங்கட தோழர்தான......'' என்று இழுத்தார். 'இப்போதுதான் அது எனக்குத் தெரியும்' என்பது போல அதிசயமாகப் பார்த்தேன் நான். மீண்டும் அவரே தொடர்ந்தார் ''இவை ரவுணுக்க இருக்கிற தோழர்மார் ... அதுதான் இவை வந்தது எங்களுக்குத் தெரியாமல் போச்சு. நாங்கள் ஏற்கனவே சொல்லியிருக்கிறம், இந்தப் பகுதியில வந்து ஏதும் செய்யிறதெண்டா எங்களுக்கு அறிவிச்சுப்போட்டுச் செய்ய வேண்டுமெண்டு அதத் தெரியாமல்தான் இவை வந்து இப்பிடிச் செய்திட்டினம்'' என்றார். ''சரி, இப்ப என்ன செய்யிறது?'' என்று கேட்டேன். (சங்கிடங்கைப் பார்த்தவாறே) ''அத நாங்க கதைச்சு ஒரு முடிவுக்கு வருவம். இப்ப இவர விடுங்க'' என்றார் கிருபாகரன். நான், ''சரி விடலாம்... அது பிரச்சினையில்ல ஆனா கொள்ளையடிக்கேக்க காக்கா, கடவுள், காந்தன் எண்டு ஆளையாள் கூப்பிட்டுக் கொள்ளையடிச்சிருக்கினம் இது வேணுமெண்டுதான் செய்தது இதுக்கு என்ன சமாதானமும் சொல்லேலாது. எங்கட இயக்கத்தின்ரை பேரைப் பாவிச்சு மோசடி செய்யிறவைக்கு என்ன தண்டனையோ அதுதான் இதுக்கும். ஆனா நீங்கள் கேக்கிறதால உங்களுக்காக இவரை விடுறன். ஆனா, கொம்பனியில போய் 'கொள்ளையடிச்சது ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் தான் எண்டு எல்லாரிட்டையும் சொல்ல வேணும்' என்று உறுதியாகக் கூறினேன் நான். எல்லா ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் காரரும் கோரலாகத் தலையாட்டினர் சம்மதமென்று. மீண்டும் தபாநிதியை உந்துருளியில் ஏற்றிக்கொண்டு இறால் தொழிற்சாலைக்குச் சென்றேன். புனர் ஜென்மம் எடுத்து அவர் உடனே சென்று அவர்களிடம் விஷயத்தைக் கூறினார். அவர்கள் பதிலேதும் கூறவில்லை.

நான் எனக்குத் தெரிந்த சில உத்தியோகத்தர்களைக் கூப்பிட்டு, இவர் இயக்கத்தின் உறுப்பினர் என்ற வகையில் தலைமைப் பீடத்தின் கட்டளைப் படியேதான் இப்படிச் செய்துள்ளாரென்றும், தயவு செய்து இவர்மீது ஒழுங்கு நடவடிக்கை எதுவும் எடுக்கவேண்டாம் என்றும் இச்சம்பவத்தினால் அவர் பாதிக்கப்படுவதை நாம் விரும்பவில்லை என்றும் கூறிவிட்டு வந்தேன். அவர்கள், தாம் அந்த வெள்ளைக்காரரிடம் எனது கோரிக்கையைத் தெரிவிப்பதாகக் கூறினார்கள் நானும் அங்கிருந்து புறப்பட்டுவிட்டேன். இச்சம்பவத்தின் பின் ஈ.பி.ஆர்.எல்.எவ் காரர்களின் இப்படியான சேட்டைகள் குறைந்து போயின.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

நாங்கள் என்ன செய்யப்போகிறோம்? எமது இலட்சியம் என்ன? என்பதைப் பற்றியே சொன்னதாலும், சொன்னபடி செய்ததாலும் தான் எமது இயக்கம் எந்த வரலாற்றுப் புயலுக்கும் நின்று பிடிக்கிறது. 'தமது கொள்கை என்ன? என்று கூறாமல், எப்போதும் எம்மை நோக்கியே விரலை நீட்டிய ஈ. பி. ஆர். எல், எவ் வினர், தாம் ஒரு விரலை நீட்டும்போது மூன்று விரல்கள் தம்மை நோக்கி நீளுகின்றன என்பதை அவதானிக்க முடியாமற் போயினர். அதனாற் தான் வரலாற்றுப் புயல் அவர்களை 'ஒரிசா' வரை அடித்துப் போயிற்று என்று நினைத்துக் கொண்டேன். □□

●

வரலாறு எவ்வளவுக்குச் சிறந்திருக்கின்றதோ அவ்வளவுக்கு இலக்கியமும் சிறந்துள்ளது. வடமொழி நீங்கலாக மற்றெல்லா இலக்கியங்களும் இந்தியாவில் ஏறக்குறைய பத்தாம் நூற்றாண்டுக்குப் பிறகு தான் தோன்றின. ஆனால் தமிழ் இலக்கியமோ கிறிஸ்துவுக்கு முன்னமே பெரும் மலர்ச்சியை அடைந்துள்ளது. மேலும் சங்க இலக்கியம் சமய இலக்கியம் மட்டுமன்று; மக்களுடைய வாழ்க்கையைக் காட்டும் உலக இலக்கியமும் அதுவே. தொல்காப்பியமும், எட்டுத்தொகையும் பத்துப்பாட்டும் இந்திய இலக்கியத்தில் மட்டுமல்ல, உலக இலக்கியத்திலேயே பெரும் இடத்தைப் பெற்றுள்ளன. வள்ளுவருடைய திருக்குறளைப் போன்ற நூல் உலகில் இல்லையெனபது அல்பெட் சுவைட்சரின் துணிபு. நீதி இலக்கியத்தைப் போல் பக்தி இலக்கியமும் சிறந்தது. நம்முடைய கலைகள், நம்முடைய கோயில்கள் சிறப்புப் பெற்றவை. மொழி அமைப்பிலும், வளத்திலும் தமிழ் மொழி உலக மொழிகளிற் சிறந்தது. தமிழின் தொன்மை அதன் வளம், புகழ், மண்டிக் கிடக்கும் பண்பாடு இவற்றையெல்லாம் ஆராய கின்றவர்கள் மேலும் மேலும் அவற்றை ஆராய விரும்புவர். ஆதலாலே தான் தமிழ் ஆராய்ச்சி வளர்ந்து கொண்டு வருகிறது. □□

[யாழ்ப்பாணத்தில் 1974 இல் நடைபெற்ற நான்காவது அனைத்துலகத் தமிழாராய்ச்சி மாநாட்டில் தனிநாயக அடிகளின் ஆரம்ப உரையிலிருந்து]

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

மாவீரர் நினைவாக ஒரு பாடல்

ஒரு தரம் உங்களின் விழிகளைத் திறவுங்கள்

புதுவை இரத்தினதுரை

உறுதிமொழி

மொழியாகி, எங்கள் மூச்சாகி, நாளை
முடிசூடும் தமிழ்மீது உறுதி.
வழிகாட்டி, [illegible] ஆக்கும் [illegible]
வரலாறு மீதிலும் உறுதி.
விழி மூடி இங்கே துயில்கின்ற வேங்கை
வீரர்கள் மீதிலும் உறுதி.
இழிவாக வாழோம், தமிழீழப் போரில்
இனிமேலும் ஓயோம் உறுதி.

பாடல்

தாயகக் கனவுடன் சாவினைத் தழுவி
சந்தன [illegible]
கூவிடும் எங்களின் குரல்மொழி கேட்குதா.
குழியினுள் வாழ்பவரே!
உங்களைப் பெற்றவர் உங்களின் தோழிகள்
உறவினர் வந்துள்ளோம் - அன்று
செங்களம் மீதிலே உங்களோடாடிய
தோழர்கள் வந்துள்ளோம்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

எங்கே! எங்கே! ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்.

நள்ளிரா வேளையில் நெய்விளக்கேற்றியே
நாமுமை வணங்குகின்றோம் - உங்கள்
கல்லறை மீதிலெம் கைகளை வைத்தொரு
சத்தியம் செய்கின்றோம்
சாவரும் போதிலும் தணலிடை வேகிலும்
சந்ததி தூங்காது - எங்கள்
தாயகம் வரும் வரை தாவிடும் புலிகளின்
தாகங்கள் தீராது.

எங்கே! எங்கே! ஒரு தரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்!

உயிர்விடும் வேளையில் உங்களின் வாயது
உரைத்தது 'தமிழீழம்' - அதை
நிரை நிரையாகவே நின்றினி, விரைவினில்
நிச்சயம் எடுத்தாள்வோம்
தலைவனின் பாதையில் தமிழினம் உயிர்பெறும்
தனியர(சு) என்றிடுவோம் - எந்த
நிலைவரும் போதிலும் நிமிருவோம், உங்களின்
நினைவுடன் வென்றிடுவோம்.

எங்கே! எங்கே! ஒருதரம் விழிகளை
இங்கே திறவுங்கள்.
ஒருதரம் உங்களின் திருமுகம் காட்டியே
மறுபடி உறங்குங்கள்!

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

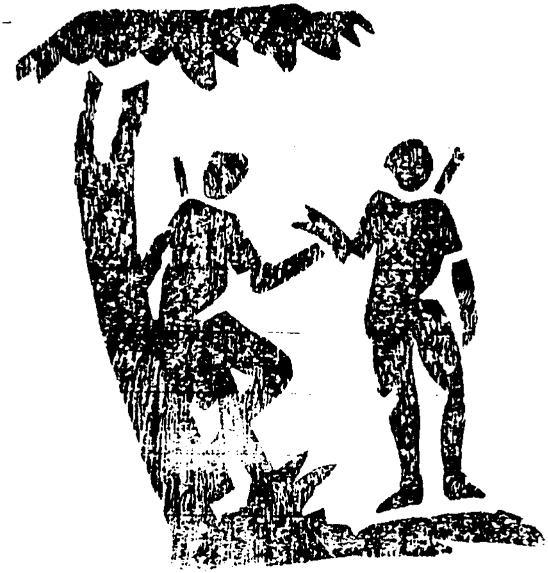

தருமத்திற்கான சாவு

வசந்தன்

பனி படர்ந்த இருள். நிலத்தில் இருப்பின் வடிவங்கள் எதுவுமே தெரியாத நிலை. நிலவும் நட்சத்திரங்களும் எங்கோ தொலைந்து விட்டிருந்தன.

கல்முனையிலிருந்து சற்றுத் தள்ளி பாண்டியிருப்புக் கிராமம். வேலிகளுக் கருகாக அவர்கள் இருவரும் நடந்து கொண்டிருந்தார்கள். அவதானமான வேகம். சருகுகளும் சப்தமிடாத பாதங்களின் நிதானமான தொடுகை.

'வழியில எங்கயும் கிடந்தாலும் கிடப்பானுகள்' கைகளிலிருந்த துப்பாக்கியை ஒரு தரம் கீழ பதித்து திரும்பவும் உயர்த்தினான் பாலன். 'சிவத்தான் வீட்ட போயிற்றா ஒரு பிரச்சனையுமில்ல' உள்மனம் வியர்த்தது.

அவர்கள் குறித்த இடத்திற்கு வந்திருக்க வேண்டும். வேலி இடைவெளிக்கால் உள்ளே நுழைந்த பாலன் 'சிவத்தான்' என்று அழைத்தான்.

''நாய் குலைக்கப் போகுது''

''இல்ல, அதுக்கு நம்மட குரலத் தெரியும்'' முணு முணுத்துவிட்டு நிலத்தில் குந்தி இருந்தான்.

முன்னரும் இரவில் தான் சிவத்தானை கூப்பிட அவன் வருவான். பக்கத்துப் பக்கத்து வயல். காவல். உள்மன பகிர்வுகள். அப்போதெல்லாம் வீமனும் அங்கு வயலில் தான் நிற்கும்.

வீட்டுக்கதவு திறக்கும் ஓசை. உள்ளே நன்றாக திரியிறக்கப்பட்ட சிம்னி விளக்கு சிறிதாக மின்னியது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

கந்தர் முற்றத்தில் இறங்கி சுற்றிப் பார்த்தார். பொன்னம்மா கதவோடு ஒட்டிக்கொண்டு நின்றாள். இந்த நேரத்தில் வரக்கூடியது யாது என்பது தெரிந்தது தான்.

''வாங்க மனே'' அவர்கள் உள்ளே நுழைந்தனர். மனதில் நிம்மதிப் பெருமூச்சு.

''சிவத்தான் அறைக்க படுத்திரிக்கான்''

''சரி, நாம கதைச்சிருந்திட்டு படுக்கிறம். இருளோட எழுப்பி விட்டிரிங்க'' திரும்பவும் அமைதி. தூரத்தில் ஆட்காட்டி ஒன்றின் அலரலைத் தவிர மற்றும்படி எல்லாமே அமைதி. கந்தர் சாக்குக் கட்டிலைத் தூக்கி முற்றத்தில் போட்டார்.

''ஏனப்பா பனிக்குள்ள இரிகிறீங்க'' அவர் திரும்பிப் பார்த்தார். நிழலாக மனைவி.

''நமக்காக பனிக்கையும் குளிருக்கையும் ஒவ்வொரு நாளும் அலையிறதுகளுக்காக இண்டைக்கு நாம முழிப்பம்'' அவரின் வார்த்தைகள் அவளுக்கு சரியாகத் தான் பட்டது. தூரத்து ஆட்காட்டியும் அடங்கி இருந்தது. அமைதி. பொன்னம்மா இருளுக்குள் எதையோ தேடினாள் 'அதுகள் பாவம்' இதயம் தவித்தது. 'நித்திரையாகி இருக்குங்களோ' அவளுக்கு இருப்புக்கொள்ள முடியாமலிருந்தது. மெதுவாக எழுந்து வீட்டுக்குள் சென்றாள். அந்த அறையில் அருகில் சென்று உற்றுக் கேட்டாள்.

'அதுகள் நித்திரை கொண்டிட்டுதுகள்' மனதில் ஒருவித அமைதி. வாசலில் அவளுடைய சின்னன்கள் இரண்டும் படுத்திருந்ததுகள்.

அதுகளுக்கு நடந்ததொன்றும் தெரியாது. விலகிக் கிடந்த போர்வையை இழுத்து மூடிவிட்டு மற்றய அறையின் பக்கமாக வந்தாள்.

மகள் தூங்கியிருக்க மாட்டாள். நடந்தது எல்லாவற்றையும் அவள் அறிவாள். வெளியில் வர உந்தும் மனதை அடங்கிக்கொண்டு அவள் விழித்துத் தான் இருப்பாள்.

படி தடக்கியது. விழாமல் தன்னை நிதானப்படுத்தினாள். பழையபடி கந்தருக்கு அருகில் வந்திருந்தாள். ''புதுசா வந்திருக்கிற தலைப்பாக்காரர் போல்லாதவங்களாம்'' நேற்று மாவிடிக்கும் பொழுது காளியம்மா சொன்னது வேறு நினைவுக்கு வந்தது. நேரம் கடந்துகொண்டிருந்தது. அவள் பனியை ஊடுருவி விடிவெள்ளியை தேடிக் கொண்டிருந்தாள்.

தூரத்தில் நாயொன்று ஊளையிட்டு குரைத்தது. பொன்னம்மாவுக்கு நெஞ்சு திக்' என்றது. தலை விறைத்தது. உடல் நடுங்கியது.

''எழுப்பட்டோ''

''கொஞ்சம் பொறுபுள்ள'' நாய்கள் தொடர்ந்து குரைத்தன. சத்தம் கிட்டக் கிட்டவாக வந்தது

''அவனுக தான் கெதியா எழுப்பு'' திடீரென இருளும், அமைதியும் பயங்கரமாகிப் போனது. காற்றின் ஒவ்வொரு அசைப்பும் இதயத்தை தாங்கி அசைத்துச் சென்றது.

''ஐயாவை உள்ள கூப்பிட்டு கதவை சாத்துங்க'' அவர்கள் இருளில் ஓடினார்கள். முதலாவது வேலி, இரண்டாவது வேலி...... மூன்றாவது வளவுக்குள் அவர்கள் கரைந்து போனார்கள்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

இருள். ஆட்காட்டிகளின் அலறல். நாய்களின் அவலமான ஊளையிடும் சத்தம். வேலி முறிபடும் ஓசை. வீமன் குரைக்கத் தொடங்கியது. ஆக்ரோசமாக, தன்னால் எதையாவது செய்ய முடியாதா என்ற ஆவேசத்துடன் பாய்ந்து பாய்ந்து குரைத்தது.

வளவு முழுவதும் இன்னதென்று தெரியாத மொழிகள். கதவில் முதலாவது உதை. நிலையுடன் விழுந்து விடுமாற் போல் அசைந்து, சத்தமிட்டு பழையபடி சடமாகி நின்றது கதவு. பொன்னம்மா சட்டென்று விளக்கைத் தூண்டினாள்.

இரண்டாவது மூன்றாவது உதைகள்......

''ஏய் கதவைத் திறடா'' அவர்களுக்குத் தெரிந்த நன்றாகப் பழக்கமான கிராமத்துத் தமிழ்

'கடவுளே இந்தத் துலைஞ்சுப் போவாரும் வந்திருக்கானுகள்' கந்தரின் தேகம் நடுங்கியது. 'ஆரோ காட்டிக் குடுத்திட்டானுகள்' என உள்மனம் சொல்லியது. மனைவியையும் பிள்ளைகளையும் பார்த்தார். கண்கள் கலங்கியது. 'தெய்வமே, நீ தான் எண்ட புள்ளயல காப்பாத்தோணும் அப்பா! இதயம் வலித்தது

கதவுத் தடுப்பை மெதுவாக அகற்றினார். அது வர்ணிக்கமுடியாத பயங்கரமான கணப்பொழுதுகள். மிருகங்கள் உள்ளே நுழைந்தன. மனிதர்கள் வதைக்கப்பட்டார்கள். ஆண், பெண் குழந்தைகள். வேறுபாடுகளை வழமையாகவே மிருகங்கள் பார்ப்பதில்லை.

கோழிகள் கூவின, விடியப் போகிறது. பொன்னம்மாவின் கோழிகளும் கூவ ஆசைப்பட்டன. கூவின. அவலமாக அலறின. பின்பு அடங்கின அவை இனிக் கூவா.

கோழிகள் கழுத்து நெரிபடும் வரை விடியலுக்காக கூவும். பொன்னம்மாவின் கோழிகள் கழுத்து நெரிக்கப்பட்டதற்காக விடியாதென்று யார் சொன்னது? ஊரின் எல்லையில், தொலைவில் கோழிகள் சில கூவின. விடிந்தது.

வளவு, அடுத்தவளவு, அதற்கப்பால் எங்கும் பச்சைப் பேய்கள். பொன்னம்மா வியப்புடன் கண்களை வெட்டினாள். 'இவளவு பேருக்குள்ள அதுகள் என்னென்டுதான் போயிற்றுதுகளோ.'

தாடி அடர்ந்த கறுத்த தடியன் ஒருவன் வீட்டுக்குள் போவதும் வெளியில் வருவதுமாக இருந்தான். அவனது இறுகிப்போன கன்னம் அடிக்கடி துடித்தது. உடைத்து விடுமாற்போல் பற்களை கடித்தான். முறைத்தான். தெரிந்தவன் தான். சின்ன வயது தொடக்கம் கந்தருக்கு அவனது அப்பாவைக் கூடத் தெரியும். ஏன் இரவு வந்தவனும் இந்த ஊரவன் தான்.

அவன் மேகத்தைப்பிளந்து வெளிச்சத்தைக் கொண்வருவதற்காக போராடுகின்றான். இவனும் இவனது கையின் ஆயுதமும் அழிவுகளுக்காக மட்டும்......

''அவனுகள தொடைக்கோணுமென்டா முதல உங்களைக் கொல்லோணும்டா'' அவன் உறுமினான். இல்ல உண்மையைத் தான் சொன்னான். உண்மை எப்போதும் இப்படித்தான். எப்படியோ யாருடைய வாயாலயோ வெளிவந்து கொண்டே இருக்கும்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

முடிவாக, அவர்கள் வீதியில் இழுத்துச் செல்லப்பட்டார்கள்.

ஒரு மணற்பாதை இன்னொரு மணற்பாதையில் ஒன்று கலக்கும் முற்சந்தி, வீட்டு முற்றத்திலிருந்து இல்லை. என்றாலும் இருநூறு யார் தொலைவிருக்கும்.

அவர்கள் அதில் தரித்தார்கள். விளங்காத வெறுமை. பொன்னம்மாவும் பிள்ளைகளும் ஒதுங்கிப் போய் கந்தருடன் ஒட்டிக் கொண்டு நின்றார்கள். விழிகளில் கலக்கம். பரிதவிப்பு.

அந்தத் தாடிக்காரனும் அவன் ஆட்களும் கிட்டத்தில் வந்தார்கள். சிவத்தானின் தலைமயிரைப் பிடித்து ஒருவன் இழுத்தான். கால்களை மடித்து நெஞ்சில் ... அந்த இளங் குருத்து தத்தளித்தது. துவண்டது. பொன்னம்மா மகனிடம் ஓடினாள். "அய்யோ, என்ட குஞ்ச விட்டிருங்க ராசா" அவளிலும் மிருகங்களின் பாய்ச்சல், விழுந்தாள். வாயின் ஓரமாக இரத்தம் கசிந்தது. கந்தர் மனைவியை தூக்கி அணைத்தார். பிள்ளைகள் அழுதார்கள். விம்மி விம்மி அழுதார்கள்.

"உங்களுக்கு பாடம் படிப்பிக்கிறமடா உங்களுக்கு மட்டுமல்ல இங்க எல்லாருக்கும் பாடமொண்டு படிப்பிக்கிறம். பாருங்க" அவன் கண்கள் இடுங்கியது. வெறுப்புடன் வெறித்துப் பார்த்தான். துப்பாக்கியை எடுத்து முனையை சிவத்தானின் தலையில அழுத்தினான்.

'இவனுகள் சுடுவானுகளா?' நெஞ்சம் நின்று விடுமாற் போல் தவித்தது. அவள் தலையைக் குனிந்தாள். ஒரு தாய்க்கு முன்னால புள்ளயச் சுடுவானுகளா? இவனுகளுக்கு இதயமே இல்லாமல் போயிரிக்குமா ...? இரிக்காது. அவளுக்கு வியர்த்தது. மனமெங்கும் படர்ந்து வியாபித்து நின்ற அச்சம் விழிகளில் வெளிக்கிழம்பியது.

'சுட்டாலும் சுட்டிருவானுகள், விடமாட்டானுகள்' நினைக்கவே தேகம் நடுங்கியது. இதயம் அழுது துடித்தது. முன்னால் நடக்கும் எல்லாமே பொய்யாக கண்ணீரில் மறைந்து... கண்களை வெட்டினாள். கண்ணீர் வழிந்தோடியது.

"நிமிரடி...... நிமிர்ந்து பாரடி" நிமிர்வை எதிர்பார்த்து அவன். அவளுக்கு துணிவு வரவில்லை. பயம் மனதை அழுத்தியது. விம்மி விம்மி அழுதாள். அவள் சாகவிரும்பினாள். சாவு விரும்பியவுடன் வரக்கூடியதல்லவே.

நிமிர்ந்தாள். அய்யோ எல்லாமே முடிந்து போனது. சட்டென்று ஒரு கணப்பொழுதில் அவளின் மகன், அவளது மடியில் தவழ்ந்த முதல் உறவு அவளின் கண்முன்பாக உயிர்பறிக்கப்பட்டு ..... அது கொடுமை.

பொன்னம்மா மகனில் விழுந்தாள். அழுதாள். புரண்டாள். கதறினாள். அவளின் குரலில், பிரபஞ்சத்தை அசைத்துப் பார்க்கும் ஆவேசம், அவலம். இதயத்தை அழுத்தும் சோகம், தவிப்பு, துயரம் மிகுந்த அந்தக் குரல் காற்றில் படர்ந்தது. கிராமத்தின் எல்லையைக் கடந்து, காடு மேடு கடல் என எங்கும் பரவியது. தருமத்திற்கான சாவும், கண்ணீரும் நிலத்தின் உயிர்ப்பை தட்டி எழுப்பும் வல்லமை படைத்தவை.

படலைகள் திறந்தன. உறவுகள் வீதிக்கு வந்தன. தோல் சுருங்கி, நரம்புகள் தளர்ந்து போன கிழவரொருவர் முன்னால் வந்தார்.

"நடந்தது நடந்துபோச்சி தூக்குங்க வீட்ட கொண்டு போவம்"

"டேய், ஒருதரும் கிட்டப் போகோணாம்..... அவளும், அவளிண்ட புருசனும் தூக்கட்டும்" அந்தத் தாடிக்காரன் தான்.

கந்தர் மகனைத் தூக்கமுயன்றார். அவன் துவண்டு சரிந்தான். தூக்கினார் நிலத்தில் படர்ந்த இரத்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

தம் ஊறி அதன் ஆழத்தை காண போனது. அந்த மண்ணில் இரத்தத்தின் வாசம் இனி மறையா. பொன்னம்மா மகளின் கால்களைத் தாங்கினாள்.

இதயத்தில் பாரத்தைச் சுமந்து கொண்டு எப்படி நடக்க முடியும். அவர்கள் தளம்பினார்கள். தள்ளாடினார்கள்.

முற்றத்தில் கூடிய ஊரும் உறவுகளும் சவக்காலையுடன் கலைந்து போயின.

அழுவதற்கு கூட திராணி அற்று பிரமை பிடித்துப் போய் வாசல் படியில் துவண்டிருந்தாள் அந்தத் தாய். 'நடந்தவை எல்லாம் உண்மையிலேயே நடந்தவையா? இல்லையா?' தீர்மானிக்க முடியாமல் மனம் தத்தளிக்கும். சஞ்சலப்படும். 'கடவுளே அது கனவாகவே இருக்க வேண்டும்' உள்ளம் ஏக்கத்துடன் தவிக்கும். அது உண்மைதான் என்ற உணர்வு தாக்கும் பொழுதெல்லாம் அவள் குமுறி அழுதாள். ஓலமிட்டாள்.

தாய் அழும் பொழுதெல்லாம் பிள்ளைகளும் அழுதார்கள். கந்தர் பாவம். சாக்குக் கட்டிலில் கல்லாக... காற்றில் கலைந்து, தூசுகளாக கலந்து மனித இருப்பை மறக்கப் போராடிக்கொண்டிருந்தார். அவரால் அழவும் முடியவில்லை. அழாமலிருக்கவும் முடியவில்லை.

மாலை, யாரோ அடித்துப் போட்டது போல சூரியன் சோர்வாக நின்றான். வாசலில் வண்டி ஒன்று வந்து நின்றது. அந்தத் தாடிக்காரன், அவனது ஆட்கள்.

'மறுக ஏன் வாறானுகள்' விழிகள் அச்சத்துடன் நிமிர்ந்தன. இதயங்கள் பரிதவித்தன. பொன்னம்மா எழ முயன்றாள். கதவை பிடித்து தட்டுத் தடுமாறி எழுந்தாள்.

''தானைவக்கி இருபத்தைஞ்சு பேருக்கு சாப்பாடு வேணும்''

''தம்பி, இது கடவுளுக்கும் பொறுக்காதய்யா, எங்கள வதைக்காதீங்கோ ராசா'' அவள் பிச்சை கேட்பது போல் கைகளை விரித்தாள். கும்பிட்டாள்.

''டியேய், அவனுகளுக்கெண்ணா குடுப்பாய் நமக்குண்ணா ஒண்ணாதா'' வேறொருவன்.

''ஒண்ணும் கதையாத......... தானைவக்கி வாறம் தராட்டி......'' அவன் நிறுத்தினான். சற்றுத் திரும்பி மகளைப் பார்த்தான். கண்கள் இடுக்கியது. மெதுவாகச் சிரித்தான் அலட்சியமாக தலையாட்டிவிட்டு முறைத்தான். அவர்கள் சென்றுவிட்டார்கள்.

இரவு, காடாந்தர இருள். மரங்களின் அசைவும் சலசலப்பும் நின்று போன அந்தகாரம்.

சின்னனுகள் இரண்டும் சோர்ந்து களைத்துப் போய் உறங்கி இருந்தன.

கந்தர் இருளில் ஒன்றிப் போய் கட்டிலில், மனித இருப்பை மறந்து கல்லாக......

மகள் விழித்தே இருந்தாள். உறக்கம் அவளைத் தழுவவில்லை. விழிகளில் நீர் வழிந்தது. அவள் அழட்டும். அழுவதால் இதயத்தின் பாரம் குறையுமாக இருந்தால் அவள் அழுவது தான் நல்லது.

அந்த இரவின் அமைதியில் இழப்பின் வேதனையை தாங்க முடியாமல். விமன் மட்டும் இடை இடையே முனகி முக்கி அழுது ஓய்ந்தது. அதுவும் அழுவது நல்லது.

அம்மா அடுப்படியில் இருந்தாள். அவள் உலகத்தில் இல்லை. இருக்க விரும்பவில்லை. எங்கேயோ நினைவுகளில் கலந்து கதைத்து அழுது...

குளம்பு வெந்து கொண்டிருந்தது. கறிக்கு அவள் உப்பிடவில்லை. அதற்கு மறந்திருந்தாள். ஆனால், அவளின் கண்ணீரே உப்பாக... ☐

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

மு. வே. யோ. வாஞ்சிநாதன்

மறுபிறப்பில் ஆவது மறக்காமல் நான் வருவேன்

அம்மா!
பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற
பாசக் கொழுந்தே! நீ எங்கே?
நித்திரையின்றி ...... இரவு பகல்
தொட்டிலில் நான் கிடந்து
சத்தமிட்டு அழுத .. வேளையெல்லாம்...
என்னை எடுத்து .. உச்சி முகர்ந்து...
முத்தமிட்டு... பாலூட்டி...
முத்தமிழால் தெம்மாங்கு பாடி...
கத்துங் குயில் காட்டி...
கவிபாடுங் கிளி காட்டி
கண்சிமிட்டும் நிலாக்காட்டி — ஓடும்
விண் மேகங் காட்டி
விரைப் பழந் தேடி...
வரிசையாய்ப் பறக்கின்ற...
வெண்புறாக் கூட்டங் காட்டி...
அப்படியும் அழுகை
ஓயவில்லை என்பதனால்
புத்தகத்தை எடுத்து
புலியும்... கரடியும்...

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

மானும்... மயிலுங் காட்டி...
அதுவும் முடியாமல்......
பசுமை தரும் புல்வெளிக்கு
வரிசையாய்ப் போகின்ற
கறவைப்பசு மாடு காட்டி...
கையிலே அரிவாளும்
கத்தியுங் கொண்டங்கே
வரிசையாய் வருகின்ற
கானிவாழ் உழவாது
காட்சியைக் காட்டி...
எத்தனை நாள் என்னையுன்
முந்தானைக்குள் வைத்து...
முத்தாகப் பொத்தி நீ...
வளர்த்திருப்பாய்?... அம்மா!
வெள்ளி தவழும் வானத்தைக் காட்டி
அள்ளி... அள்ளி நிலாச்சோறு ஊட்டி...
பள்ளிக்கு அனுப்பும் வயதுவரை எத்தனை
பாடுகள் நீ பட்டிருப்பாய் எனக்காக?
கையிரண்டில் மோதிரங்கள் போட்டு...
துள்ளி வரும் மான் போல் நான்
துடிப்போடு ஓடக்கண்டு...
கள்ளியிலை ஒடிவதுபோல் — ஆனந்தக்
கண்ணீரை எத்தனை நாள் சொரிந்திருப்பாய்!
அம்மா! உனக்கு
கொள்ளி வைக்கக் கூட - எனக்குக்
கொடுத்து வைக்கவில்லையம்மா...
ஆம்; வைத்தேன் என்ன? - உன்னை
அழ வைத்தேன்... பசியால்
விழ வைத்தேன்!
நோய்வந்து... பலநாள் அழுந்தி நீ
நடையிழந்து... பாயில் விழுந்து...
துடித்தபோது...
பக்கத்தில் நானில்லை!

வெளிச்சம்

www.tamilarangam.net

அம்மா! இறுதி நேரத்தில் கூட - உன்
உறுதி தளராத விழியிரண்டும் - நான்
வருகின்ற வழி பார்த்து
வேதனையால் துடித்ததாம்...
சொன்னார்கள்;...... உன்மகன்
எதிரிகளின் முகாமைத் தகர்த்து...
குருதி -ஆற்றில்...
குளித்துக் கொண்டிருந்த வேளையில் தான்
உன்... இறுதி முடிவு நடந்திருக்கிறது - ஆனால்
நீ ஆசையோடு பெற்ற
உன் மகனின்... பாசஉடலில்...
ஒரு குறை வந்து விட்டால்
பொறுக்குமா உன்னுள்ளம்?
ஆம்; அம்மா!
சின்ன வயதில்... என் நடையைப் பார்த்து
கன்னம் பொருமி...
களித்திருந்த உன் கண்முன்
எப்படியம்மா... ஒரு...
காலை இழந்து... வந்து நிற்பேன்?
அம்மா!
அதனால் தான்...
கொள்ளி வைக்கக் கூட - எனக்கு
கொடுத்து வைக்க வில்லையம்மா!
மன்னித்து விடு தாயே!
மறுபிறப்பில் ஆவது நான்...
மறக்காமல் உன் ஆசையை
நிறைவேற்றி வைப்பேன்...
நிம்மதியாய் உறங்கம்மா!

பூட்டிய இரும்புக் கூட்டின் கதவு திறக்கப்பட்டது!
சிறுத்தையே வெளியில்வா;
எலியென உன்னை இகழ்ந்தவர் நடுங்கப்
புலியென செயல் செய்யப் புறப்படு வெளியில்

— பாரதிதாசன்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

ஆம்! இன்று இவன் மேஜர் கின்னரி. 10-7-92 அன்று இயக்கச்சியில் ஏற்பட்ட மோதலில் நெஞ்சில் குண்டை ஏந்தி வீரச்சாவைத் தழுவிக் கொண்டான்.

அவன் எம்மைவிட்டு இவ்வளவு விரைவாகப் போனதிற்கு காரணமான அந்த நெஞ்சுக்காயத்தை பார்வையிடும் எண்ணத்தில் அவனருகில் அமர்ந்து இருந்து அவன் போட்டிருந்த ரீ—சேட்டை உயர்த்திப் பார்த்த போது நான் அப்படியே உறைந்து போனேன் ஏனென்றால் 3 வருடத்திற்கு முன்னர் அவனுக்கு பல சிரமத்தின் மத்தியில் எந்த நெஞ்சுக் காயத்திற்கு சிகிச்சை செய்து மீள உயிர்ப்புக் கொடுத்தோமோ அதே காயத்தழும்பின் மேல் இம் முறையும் குண்டு பாய்ந்துள்ளது. ஆனால் இம் முறை வந்த குண்டு யமனின் வேகத்தில் வந்த படியால் எங்கள் பிள்ளையின் இதயத்தினூடாக ஊடுருவிச் சென்றுவிட்டது.

1987 இல் இருந்து எமதுமண்ணை இந்திய வல்லரசு ஆக்கிரமித்துக் கொண்டிருந்த காலகட்டத்தில், நான் எனது வைத்திய சேவையை வல்வை அரசினர் வைத்தியசாலையில் செய்து கொண்டு அதே வேளையில் போராளிகளுக்கு, முக்கியமாக காயமடைந்து வரும் போராளிகளுக்கு சிகிச்சையும் செய்து வந்தேன். இப்படி தொடர்ந்து எனது சேவையை செய்து கொண்டிருக்கும் போது இந்திய இராணுவத்தின் கெடுபிடிகள், கொலைப் பயமுறுத்தல்கள் போன்றவை தொடர்ந்து எனக்கு இருந்த வண்ணமேயிருந்தன.

இப்படித்தான் 28-5-89 அன்று காலை நான் வைத்தியசாலை வெளி நோயாளர் பிரிவில் நோயாளர்களைப் பார்வையிட்டுக் கொண்டிருந்தபோது 'சொனி என்னிடம் வந்து ''அக்கா அவசரமாக ஒருவரை பார்க்க வேணும் சரியான சீரியஸாக இருக்கிறார்'' என்றான். வழமையாக நான் சிகிச்சைக்கு போவது பகல் 12 மணிக்கு பிறகுதான் அதுவரை காயமடைந்தவர்களுக்கு ஏதோவிதத்தில் தங்களால் ஆன வரை மருத்துவப் போராளிகள் சிகிச்சை செய்து விடுவார்கள் ஆனால் இன்று சொனி அவசரம் என்கிறான். நேரமோ காலை 9 மணி. என் முன்னால் 200—300 நோயாளர்கள் காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அதைவிட ஒரு பக்கம் பொலிகண்டி

சாந்தி

சோதனை அலைகளைத் தாண்டிய துணிவுப் படகு

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

இராணுவமுகாம். மறுபக்கம் வல்வெட்டித் துறைச் சந்தியில் இராணுவமுகாம். இதற்கிடையில் எம்மிடையே எத்தனை எட்டப்பக்கங்கள். இவற்றையெல்லாம் ஒரு கணத்தில் மறந்துவிட்டு, சொனியை முன்னுக்கு அனுப்பிவிட்டு நான் ஒரு சிறுபையில் அவசர சிகிச்சைக்குத் தேவையானவற்றை எடுத்துக்கொண்டு ஓர் ஆதரவாளரின் சைக்கிளில் குறிப்பிட்ட ஒழுங்கையை அடைந்தேன். அங்கு ஏற்கனவே போயிருந்த சொனி. என்னை கண்டவுடன் சைக்கிளை விட்டிறங்கி தன் பின்னால் வரச் சொன்னான். அங்கிருந்து நான் அவன் பின்னால் ஓர் குச்சு ஒழுங்கையினுள் சென்றபோது அங்கு அம்பப்பா, ஜேம்ஸ் இன்னும் சில போராளிகள், சகலரும் ஆயுதம் தரித்த நிலையில். சகலரினது முகங்களிலும் இனம் புரியாத வேதனை. நான் அவர்களுடன் மௌனமாகி இரண்டு மதில்களைத்தாண்டி, கடற்கரை ஓரமாக அமைந்துள்ள ஓர் வீட்டின் பின்புறமாகப் புகுந்து வீட்டினுள் சென்று பார்த்தபோது அங்கு கிண்ணி படுக்க முடியாதளவிற்கு நெஞ்சில் முட்டு ஏற்பட்டு, மூச்சு எடுக்க முடியாமல் திணறிக் கொண்டு சுவரில் சாய்ந்தபடி இருந்தான். என்னைக் கண்டவுடன் மிகச்சிரமப்பட்டு ''அக்கா! என்னாலே ஏலாது எப்படியாவது மூசசுவரப் பண்ணுங்க'' என்றான். என் நிலையோ மிக தர்மசங்கடமானது என்னிடமுள்ள மருத்துவவசதிகள், உபகரணங்கள் போன்றவற்றை வைத்து அவனின் நிலைக்கு சிகிச்சை செய்ய முடியாது. ஏனென்றால் காயம் இடதுபக்க நெஞ்சில் பட்டு உள்ளுக்குள் ஊடுருவிச் சென்று நெஞ்சு புடைக்குழியினுள் இரத்தத்தை நிறைய நிரம்ப வைத்துவிட்டது. அதனால் அவன் நிலை மிக மோசமாகி ஒரு பக்க நெஞ்சில் சுவாசம் முற்றாக ஸ்தம்பித்து விட்டது.

ஆகவே உடனடியாகச் செயல்ப்பட்டு அவனின் மூச்சுத் திணறலைக் குறைப்பதற்குச் சிகிச்சை செய்தேன். சிகிச்சை செய்து கொண்டிருக்கும் போது என் மனதில் பல போராட்டங்கள். அதில் என் மனக் கண்ணில் முதல் தோன்றியவர். கிண்ணியின் தாய். ''கிண்ணியம்மா'' என்று சகல போராளிகளினாலும் அழைக்கப்படுபவர், கிண்ணிக்கு மட்டுமல்ல பல போராளிகளுக்கும் தாயாகத் திகழ்ந்தவர். அத்துடன் ஏற்கனவே ஒரு மகனை ''கப்டன் முரளி'' யாக 1985 ம் ஆண்டு மயிலியதனை மினிமுகாம் தாக்குதலில் அர்ப்பணித்தவர். அதற்கடுத்து, இடம் கொடுத்து உணவூட்டி வளர்த்த சலாமை மேஜர் சலாமாக 88 ம் ஆண்டில் இழந்தவர். இந்நிலையில் இவனும் இறந்து விட்டால்? என்னால் நினைத்துக் கூடப் பார்க்க முடியவில்லை. அதற்கு மேலாக ஓர் உன்னத. திறமையான, உறுதியான போராளி இவன். இவனை எப்படி நாம் இழப்பது.

இவனை எப்படியும் காப்பாற்ற வேண்டும் என்ற வேகம் என் மனதில் ஓர் யோசனையைத்தோற்றியது அதைநான் ஜேம்ஸ், சொனியிடம் தெரிவித்த போது, அவர்கள் முதலில் மறுத்து விட்டார்கள். நான் தெரிவித்த யோசனை என்னவெனில், அவனை உடனடியாக மந்திகை வைத்தியசாலைக்கு அனுப்பி, அங்குள்ள சேஜனின் மூலம் அவசர சத்திர சிகிச்சையை செய்துவிட்டு, உடனடியாக ஆளை எம்மிடத்திற்கு திரும்பி எடுத்து இரவு இந்தியாவுக்கு அனுப்புவோம் என்பதாகும். ஆனால் அந்த நேரம் மந்திகை வைத்தியசாலையின் எல்லையில் பல காவல் அரண்கள். அத்துடன் பெரிய ஒரு இராணுவ முகாம். இந்நிலையில் இவனை எப்படி அங்கை அனுப்புவது? உடனடியாக இந்தியா அனுப்புவம் என்பது ஜேம்ஸ், சொனியின் வாதம் ஆனால் நானோ, இப்ப இப்படியே இந்தியா அனுப்பினால் அவனின் கதை கடலிலே முடிந்து விடும். நாம் மூளையை பாவித்து செயல்பட்டால் ஒரு பிரச்சினையும் வராது என்றேன். இரு நிமிடம் மௌனப்போராட்டம். இறுதியில் என் முடிவே வென்றது. உடனடியாக எமது

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

திட்டத்தை செயல்படுத்தினோம். கிண்ணிக்கு ஓர் அப்பாவை நியமித்தோம். அவருக்கு பெயர் சூட்டினோம். பின்பு கிண்ணிக்கு பெயர் சூட்டினோம். அப்பாவையும் அவனையும் ஒருவருக்கு ஒருவர் அறிமுகம் செய்து வைத்தோம். இப்போது கிண்ணிக்கு அப்பா தயார். அதன் பின்பு அப்பாவுக்கும் மகனுக்கும் சேர்த்து எப்படி காயம் உண்டானது என்று கதை சொன்னோம். அதாவது ''தண்ணி போடப்போன இடத்திலை பொம்பிளைப் பிரச்சினையில் கத்தியால குத்திப் போட்டாங்கள். வல்வெட்டித்துறை ஆஸ்பத்திரிக்கு கொண்டு போனோம். அங்க அந்த அம்மா இஞ்சை ஏலாது மந்திகைக்கு கொண்டு போங்க என்று துண்டு தந்திருக்கிறா'' என்பதே நாம் சோடித்த கதையாகும். பின்பு துண்டில் கிண்ணி கத்தியால் குத்துப்பட்டதாக எழுதி. அவனின் அப்பாவாக இருக்கும் பெரியவரிடம் கொடுத்து காரில் கிண்ணியை ஏற்றி இராணுவ சென்றிக் கூடாகவே மந்திகை வைத்தியசாலைக்கு எதுவித சந்தேகமும் ஏற்படாதவாறு அனுப்பிவிட்டோம்.

பி.ப 1 மணியளவில் அவனுக்கு வெற்றியாக சத்திர சிகிச்சை நடைபெற்று நெஞ்சுக் குழியில் இருந்து கணிசமானளவு இரத்தம் எடுக்கப்பட்டுவிட்டது. முட்டும் ஓரளவு குறைந்துள்ளது என்பதை ஓர் ஆதரவாளர் மூலம் அறிந்து கொண்டோம்.

பி.ப 4 மணியளவில் EPRLF இனரால் வைத்தியசாலை தேடுதல் வேட்டைக்குள்ளானது. அவர்களுக்கு கிண்ணியின் மேல் ஒரு சிறு சந்தேகம் ஆனால் உறுதிப்படுத்த முடியவில்லை ஏனென்றால் கிண்ணி காயப்பட்டது கள்ளுக்கொட்டில் சண்டை கத்திக்குத்தில் அல்லவா! என்றாலும் EPRLF இல் ஒருவனுக்கு கிண்ணியில் மேல் சந்தேகம் கொஞ்சம் கூடுதலாக ஏற்பட்டு விட்டது. அடிக்கடி வந்து கிண்ணியின் பெயரையும், இடத்தையும் கேட்கத் தொடங்கி விட்டான். இதனால் கிண்ணிக்கு பயம் பிடித்து விட்டது. பி.ப 5 மணியளவில் ஒரு துண்டில் தனது இக்கட்டான நிலையை எழுதி உடனடியாக தன்னை வந்து ஏற்றிச் செல்லுமாறு சொனிக்கு அனுப்பியிருந்தான். உடனடியாக அத்துண்டைச் சொனி என்னிடம் கொண்டு வந்து ''அக்கா பிரச்சினை இறுகிட்டுது. இப்ப கிண்ணியை எப்படி வெளியில் எடுப்பது'' என்றான். கடவுளே என் நிலையோ கிணறு வெட்ட பூதம் வந்த மாதிரி, உயிரை காப்பாற்றும் ஒரே நோக்குடன் நான் அனுப்ப இப்ப பிள்ளையின் உயிருக்கே ஆபத்து. ஏன் அவன் உயிருடன் கூட பிடிபடலாம் என்ற பீதி. வேறு என்ன செய்வது? ஒன்றுமே புரியவில்லை. ஒன்றையும் யோசிக்காமல் அம்புலன்சை எடுத்துக்கொண்டு நான் போக முற்பட்டபோது, எமது ஆதரவாளர் ஒருவர் 'டொக்ரர் அவசரப்பட்டு எல்லாத்தையும் குழப்பிடாதையுங்க. நீங்க ஏற்கனவே நோட்டட் நீங்கள் போறது புத்தியல்ல'' என்றார். அதன்பின்பு சொனியும், எமது ஆதரவாளர்களுமாகச் சேர்ந்து காருடன் சென்று பலதடவைகள் முயன்றார்கள். ஒன்றுமே பயனளிக்கவில்லை. இறுதியாக இரவு 8 மணி போல் EPRLF காரர் போய்விட வைத்தியசாலையினுள் எப்படியோ புகுந்து, ஏதோ விதத்தில் கிண்ணியை தூக்கி வந்துவிட்டார்கள். இப்போது கிண்ணி மீண்டும் வல்வெட்டித்துறையிலுள்ள ஓர் வீட்டில். நான் உடனே போய் பார்த்தேன். ஓரளவு திருப்தியாக இருந்தது ஆனால் இந்தியாவுக்கு உடனடியாக வண்டியில் கொண்டுபோவதற்கு அவன் நிலை தாக்குப்பிடிக்குமா என்பது பெரும் சந்தேகமாக இருந்தது ஏனென்றால் நெஞ்சில் ரியூப் போட்டவர்கள் படுத்திருக்கும் கட்டிலை கொஞ்சம் அசைத்தாலே அவர்களுக்கு மூச்சுத்திணறும். இந்நிலையில் இவனை எப்படி இந்தியாவுக்கு? என்னால் நினைக்கவே முடியவில்லை ஆனால் அனுப்பித்தான் ஆக வேண்டும். ஏனென்றால் வல்வெட்டித்துறை அடிக்கடி தேடுதல்

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

வேட்டைக்குள்ளாகும் ஓர்இடம். நாளைக்கு எந்தப் பகுதியில் சுற்றிவளைப்போ எமக்குத் தெரியாது. ஆகவே அவனை அன்றிரவே இந்தியா கொண்டு போவதற்கு ஆயத்தங்கள் செய்யப்பட்டன. அப்போது நானும் அவனுடன் சேர்ந்து போவதாக முடிவெடுத்தேன். ஏனென்றால் இவ்வளவு ஆபத்துகளில் இருந்து காப்பாற்றிய இவனை கடலில் சாக விடமுடியாது, என்பதே எனது நோக்கம். எனது விருப்பத்தை சொனிக்கும், ஜேம்ஸ்க்கும் சொன்னேன் பின்பு எனது தாயாரிடமும் நிலைமையை எடுத்துரைத்து சம்மதத்தைப் பெற்று விட்டேன்.

இரவு 7 மணிக்கு சொனி வந்து ஓர் மறைவிடத்திற்கு வரும்படி சொல்லிவிட்டு சென்றான். நான் ஒரு ஆதரவாளரின் சைக்கிளில் அங்கு போனபோது ஜேம்ஸ், அருச்சுனா, சொனி வேறும் பல போராளிகள் கடற்கரை நெருக்கு நின்றார்கள் வுண்டி, கிண்ணியை ஏற்றியபடி தயார் நிலையில் நின்றது. நானும் வண்டியில் ஏறினேன். எமது பயணத்தை இரவு 8 மணியளவில் ஆரம்பித்தோம்.

ஒரு ½ மணித்தியாலம் கடலில் எமது வண்டி போயிருக்கும், எமது வண்டி சடுதியாக ஓர் வண்டியுடன் மோதுகிற அளவிற்கு கிட்டப் போன போது அதில் சிங்கள குரல்கள் ஓ! நாம் நேவி போட்டுக்கு கிட்ட வந்து நிற்கிறோம் அவன் வெளிச்சம் இல்லாமல் இருட்டில் கட்டி விட்டு நின்றிருக்கிறான் சிந்திக்க நேரமில்லை. எமது திறமையான ஓட்டிகளின் புத்தி சாதுரியத்தினால் எமது வண்டி உடனடியாக திருப்பப்பட்டு அதன் 4 எஞ்சின்களும் முழுவேகத்தில் இரையத் தொடங்கின. வண்டி பறக்கத் தொடங்கியது நேவி துரத்திக் கொண்டே வந்தான். கிண்ணி வேதனையில் பயங்கரமாக அலறினான் தன்னை கடலில் தூக்கியெறியுங்க என்று கத்தினான். இந் நிலையில் ஓட்டி ஒருவர் ''டொக்ரர் அம்மா கிண்ணிக்கு மேல் ஏறியிருந்து அமத்திப் பிடியுங்க'' என்றார். நான் அப்படியே செய்தேன். ஒரு 5 நிமிட போராட்டம், எமது வண்டி அதே வேகத்தில் கரையை வந்து அடைந்தது பிறகென்ன பயணம் இடைநிறுத்தப்பட்டது.

எமக்கு மீண்டும் போராட்டம். இனி அவனுக்கு சீரியஸ் ஆக்கினால் என்ன செய்வது? கடவுள் மேல் பழியைப் போட்டு விட்டு நானும் சொனியும் அருகில் இருந்தோம். இதற்கிடையில் அன்று இரவு அவனுக்கு வயிற்றோட்டம் தொடங்கி விட்டது ஆகவே வாயினால் ஒன்றும் அருந்தக் கொடுக்காமல் 'றிப்' தொடங்கி அதில் சேலைன், குளுக்கோஸ் ஏற்றினோம். அடுத்தநாள் நண்பகல் வந்தது. ''இப்போது நேவி பருத்துறை கடலில் படுத்து கிடக்கிறான். பகல் என்றால் பார்த்துப் பார்த்து போகலாம்'' என்றான் அம்பப்பா. எல்லோரும் அதற்கு சம்மதித்து எமது பயணத்திற்கு மீண்டும் ஆயத்தமானோம். ஆனால் பகல் போவது என்றால் எனக்கு ஒரு சிக்கல் அந்த ஊரில் என்னை எல்லாருக்கும் தெரியும். அதனால் நான் இந்தியா போகும் கதை ஏதோ ஒரு விதத்தில் இந்திய இராணுவத்திற்கு தெரிய வந்தால் நான் திரும்பி வந்து வேலை செய்வது என்பது இயலாத ஒன்றாகிவிடும். ஆகவே எனக்கு உருமறைப்பு செய்து முக்காடு போட்டு ஒருவருக்கும் யார் என்று தெரியாமல் வண்டியில் ஏற்றுவோம் என்று முடிவெடுத்து அதை சொனி ஜேம்ஸ் இருவரும் செயலில்காட்டி எனக்கு முக்காடு போட்டு முகத்தை மூடி கைப்பிடியில் இழுத்து சென்று வண்டியில் ஏற்றி விட்டார்கள். பி.ப 3 மணியளவில் எமது பயணம் அமைதியாக ஆரம்பித்தது. ஆரம்பத்தில் வண்டி ஒரு எஞ்சினில் மட்டும் போய்க் கொண்டிருந்தது நடுக்கடலில்வைத்து 2வது எஞ்சினையும் போட முற்பட்ட போது கிண்ணியால் தாக்கு பிடிக்க முடியவில்லை மூச்சு எடுக்கச் சிரமப்பட்டான். ஆகவே

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

மீண்டும் ஒரு எஞ்சினிலே எமது பயணம் அமைதியாக ஆறுதலாக போய்க் கொண்டிருந்தது. நாம் மிக மெதுவாகப் போனதால் நாம் கடலைக் கடக்க கிட்டத்தட்ட 8 மணித்தியாலங்கள் எடுத்தது.

வழமையாக காயக்காரர்களை கொண்டு செல்லும் போது ஆகக் கூடுதலாக 3 மணித்தியாலங்கள் தேவைப்படுகின்றதனால் எம்மவர்கள் பி.ப 5மணியில் இருந்தே அக்கரையில் காத்திருக்கிறார்கள். நாம் போய்ச் சேர்ந்த நேரமோ இரவு 11 மணி. நாம் கரையை அண்மித்ததும், வோக்கியில் தொடர்பு எடுத்தோம். ''உடனே வண்டியைத் திருப்பிக் கொண்டு பழையபடி நாட்டுக்கு போங்க'' என்று வோக்கியில் பதில் வந்தது. என் இதயம் ஒரு கணம் நின்று விட்டது. இவ்வளவு ஆபத்தையும் தாண்டி வந்து இந்திய எல்லையைக் கண்டவுடன் 'அப்பாடா! இனி கிண்ணி பிழைத்திடுவான்' என்று பெருமூச்சுவிட்டு ஒரு வினாடி கூடஆகவில்லை.அதற்குள்இப்படிஒருபேரிடி. அந்த நிலையை வார்த்தையில் விபரிக்க முடியாது. நான் உடனே ''ஐயோ என்னையும் கிண்ணியையும் இறக்கி விட்டிட்டு நீங்க திரும்பிப்போங்க நான் எப்படியாவது அவனைக் காப்பாற்றுகிறேன்''. திரும்பப் பயணம் செய்ய என்னாலும் முடியாது. அவனாலும் முடியாது. இப்பயணத்தில் கிண்ணி மட்டுமல்ல நானும் களைத்து விட்டேன். இரண்டு நிமிடத்தின் பின்பு மீண்டும் தொடர்பு கிடைத்தது. உடனடியாக அக்கரைக்கு வரச் சொன்னார்கள். அந்த நேரம் எமக்கு இருந்த சந்தோசத்தை வார்த்தையில் சொல்ல முடியாது. நாம் கரையை அடைந்த போது அங்கு நின்ற அருணா என் அருகில் வந்து ''டொக்டர் அம்மா ஒரு கதையும் இருக்கக் கூடாது. வாயே திறக்கக் கூடாது கெதியாக வந்து வானில் ஏறுங்க'' என்றான் நான் மௌனமாக, விரைவாகச் செயல்பட்டு வானில் ஏறிவிட்டேன். என்னுடன் 3 தம்பிகள் ஏறினார்கள். நான் மெதுவாக அவர்களிடம் ''ஏன் இன்னும் கிண்ணியை வண்டியில் இருந்து இறக்கேல்லை அவனுக்கு தான் தம்பி சீரியஸ் எனக்கு ஒன்றும் இல்லை'' என்றேன். அதற்கு ஒரு தம்பி ''நீங்க சும்மா இருங்க எமக்கு தெரியும் அவனை கொண்டுவர முதலில் உங்களை கொண்டு போய் சேர்க்க வேணும் அவனை எப்படியும் கொண்டு வருவோம்'' என்று சினந்தான். நான் மீண்டும் மௌனம். கதைக்கவே இல்லை என்னை ஏற்றிய வாகனம் போய்க் கொண்டே இருந்தது. என்னுடன் இருந்த தம்பி தொடர்பு எடுத்துக் கொண்டே வந்தான் இடையில் சொன்னார் ''இனிப் பிரச்சினையில்லை கிண்ணியை ஏற்றிக் கொண்டு அவங்களும் றோட்டில் ஏறிவிட்டார்களாம்.இனி வந்திடுவாங்கள்'' என்று. நாம் எமது பயணத்தை சென்னை நோக்கி தொடர்ந்தோம். ஒரு அரை மணித்தியாலம் கழிந்திருக்கும். கிண்ணியின் வாகனம் எமது இடத்தை வந்து அடைந்தது. நான் உடனே இறங்கி கிண்ணியிருந்த வாகனத்தில் ஏறி கிண்ணியருகே சென்று அமர்ந்தேன். அப்போது அவன் முகத்தில் தோன்றிய லேசான சிரிப்பை பார்த்தவுடன், சந்தோசத்தினால் என் கண்ணில் நீர் நிரம்பியது. அவனுக்கு ஊசியைப் போட்டுவிட்டு, எமது பயணத்தை வெவ்வேறு பாதைகளில் தொடர்ந்து இறுதியாக அடுத்தநாள் பகல் 10 மணியளவில் சென்னை கீழ்ப்பாக்கத்திலுள்ள ஓர் வைத்தியசாலைக்கு ஒன்றாக வந்து சேர்ந்தோம். அங்கு மருத்துவமனையில் அவனை அனுமதித்து விட்டு, அதற்குப் பொறுப்பான டொக்டரிடம் போய் கதைத்து அவனின் நிலையை விரிவாகக் கூறிவிட்டு நான் மீண்டும் வல்வெட்டித்துறையை வந்தடைந்தேன். ▢▢

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

''தீயினில் எரியாத தீபங்களே — எங்கள்
தேசத்தில் நிலையான வேதங்களே
மண்ணினில் விதையான முத்துக்களே — நாங்கள்
மாதவம் செய்து பெற்ற சொத்துக்களே.''

அன்பார்ந்த தமிழீழ மக்களே!

எமது தாயகத்தை நோக்கிய பாதையும், பயணமும் தமிழீழம் எமக்கிட்ட கட்டளையாகும். கால்நூற்றாண்டு காலமாக நமது அறவழி சார்ந்த போக்கும், போராட்டமும் எதிரியின் உள்ளங்களை ஊடுருவிச் சென்று உறைக்கவில்லை. அவனால் தருமத்தின் குரலான எங்களின் குரல்களை உணரமுடியவில்லை. மாறிமாறி வந்த ஸ்ரீலங்கா அரசின், ஆட்சியாளர்களின் இனவாதப் போக்கினால் எமது போராட்டம் ஏற்றுக்கொள்ளப் படவில்லை. மாறாகத் தமிழினத்தையும், தமிழர் தாயகத்தையும் முற்றாக அழித்து விடுவதிலேயே அவர்கள் முனைப்புக் கொண்டிருந்தனர். இந்த வேளையில் 'ஆயுதமேந்திய போராட்டத்தைத் தவிர வேறு மார்க்கம் கிடையாது' என்பதைத் தெளிவாகத் தெரிந்துகொண்ட தமிழீழ விடுதலைப் புலிகள், எதிரி எந்த ஆயுதங்களை எதுமறியாத தமிழர்கள் மீது ஏவிவிட்டானோ அதே ஆயுதங்களின் முனைகளை அவனுக்கு எதிராகத் திருப்பினர்.

அன்றிலிருந்து எமது மண் விடுதலைக்காக குருதியால் குளிப்பாட்டப்படுகின்றது. சமரென்று வந்தாலே சாவு சாத்தியமாகின்றது. தீச்சுடரில் விட்டில் பூச்சிகள் தீய்ந்து போவது போன்றதல்ல எமது போராட்டம். வெறும் காற்றிலே கைகள் வீசி நடப்பது போன்றதல்ல எங்கள் வழித்தடம். எமது இனத்தின் விடிவுக்காக, வெளிச்சத்துக்காக உயிரிலிருந்து எதையும் இழக்கும் உணர்வு இருக்கிறதே, அந்தத் தற்கொடையே உலகத்தை, தமிழீழத்தை உற்றுப்பார்க்க வைத்தது.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

எமது மாவீரர்களின் விதம் விதமான வீரச்சாவுகள் இருக்கிறதே, அது வரிகளால் எழுதமுடியாத வரலாறு. உடனே உலர்ந்து போகும் மையினால் உணரவைக்க முடியாத உணர்வுகள்.

விடுதலைக்காக விழி மூடிப் போகும் வீரர்களை நாம் 'மாவீரர்கள்' என்று அழைக்கின்றோம். அவர்கள் நித்திய உறக்கத்திலிருக்கும் இடங்களை 'மாவீரர்துயிலும் இல்லங்கள்' என்று புனிதப் படுத்துகின்றோம்.

நள்ளிரவில் நாதமணி ஒலியெழுப்புவதும், நினைவுச் சுடர்களை ஏற்றுவதும், கல்லறைகளுக்கு முன்னால் நின்று கண்ணீர்சிந்துவதும், அஞ்சலிக்காகக் குனிந்து கொண்ட தலைகளை மீண்டும் நிமிர்த்திக் கொள்வதும் வெறும் சடங்காகவோ, சம்பிரதாயமாகவோ செய்வதல்ல; 'உங்கள் பாதையில் நாங்கள் தொடருகின்றோம்' என்ற உறுதியை எமக்குள்ளே எடுத்துக் கொள்வதற்கும் எங்கள் தலைவனின் கரங்களை இன்னும் இறுக்கமாகப் பற்றிக் கொண்டு, அந்தத் தலைவனுடன் எங்கள் பாதை பிசகாத பயணத்தில் தொடர்ந்தும் முன்னேறுவோம் என்று முரசறைவதற்குமாகவே.

ஒருவிதை, ஒன்று பத்தாவது போல வீரச்சாவடைந்த ஒரு மாவீரனும் பத்துப் போராளிகளை உருவாக்குகின்றான் என்பதை உலகுக்கு உணர்த்துகின்றோம். அதனால்த் தான் மாவீரர்கள் புதைக்கப்படுவதாக நாம் புலம்புவதில்லை. அவர்கள் விதைக்கப் படுகிறார்கள் என்று வீரம் கொள்கின்றோம்.

எல்லோரும் வாருங்கள். இன்னும் இன்னும் எத்தனை விலை கொடுத்தாலும் விடுதலையை வென்றெடுப்போம்.

வெளிச்சம்

கார்த்திகை 1992

இதழ் 8

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

எந்த நாட்டு மக்களென்று
எம்மை நினைத்தாய்?
எட்டுத் தேசம் ஆளவேண்டும்
என்றா நினைத்தாய்!
இந்த நாட்டு 'ராஜா' வென்றா
உன்னை நினைத்தாய்?
தட்டிக் கேட்க ஆளில்லை
என்றா குதித்தாய்?

குட்டக் குட்டக் குனிந்தவன்
தமிழன் என்றா நினைத்தாய்?
தட்டிக் கேட்க பயந்தவனும்
தமிழன் என்றா நினைத்தாய்?
பாட்டன் ஆண்ட மண்ணிலுனை
ஆட்டம் போட விடுவமோ?
திட்டம் போட்டு நீயழிக்க
மோடர் கூட்டம் நாங்களோ?

எதிரியே என்ன நினைத்தாய்

வேலணையூர் சுரேஸ்

வானில் பொம்மர் குண்டுக்கஞ்சி
கானில் கிடந்து தவிப்போமா?
தேனில் இனியமண்ணை விட்டு
தேடி எங்கும் அலைவோமா?
ஞாலம் முழுதும் அலைந்து திரிய
எழுந்த எங்கள் யுத்தமோ?
நாறும் பகையின் ஆட்சியென்றும்
தமிழன் வாயில் ரத்தமோ?

தாகம் கொண்ட வேகத்தால்
யாகம் செய்து சாகின்றோம்!
தாளமிட்ட கப்பலையும்
தள்ளிக் கரை சேர்க்கின்றோம்!
மேளம் கொட்டும் பொம்பராலே
கோலம் சிதறக் காண்கின்றோம்!
காலம் வெல்ல நிற்பதால் பல
களத்தில் வாகை சூடுறோம்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

வீரமரணமடையும் புலிவீரர்களது உடல்கள் இனிமேல் தகனம் செய்யப்படமாட்டாது. அவைகள் புதைக்கப்படவேண்டும் என நாம் முடிவெடுத்துள்ளோம். இம்முடிவானது போராளிகளுள் மிகப் பெரும்பாலானோரின் விருப்பத்திற்கிணங்கவே எடுக்கப்பட்டுள்ளது.

மாவீரர்களை தகனம் செய்வதற்கென்று அமைக்கப்பட்ட ''மாவீரர் துயிலும் இல்லங்களில்'' இப்பொழுது மாவீரர்கள் புதைக்கப்பட்டு அங்கே நினைவுக் கற்கள் வைக்கப்பட்டுக் கொண்டிருக்கின்றன.

இது என்றென்றும் தியாகத்தின் சின்னமாக எமது மண்ணில் நிலைபெறும்.

மாவீரர்களின் உடல்கள் புதைக்கப்பட வேண்டும் என நாம் ஏன் முடிவெடுத்தோம்? என்பதையும் அதற்குரிய காரணிகளையும் இங்கே பார்ப்போம்.

போராளிகளின் புகழுடல்கள் ஏன் புதைக்கப்பட வேண்டும்?

போராளிகள் தனிமனிதர்கள் அல்ல. அவர்கள் ஒரு இனத்தின் காவலர்கள் அந்த இனத்தின் வழிகாட்டிகள். ஒரு புதிய வரலாற்றைப் படைக்கும் சிருஷ்டி கர்த்தாக்கள். இவர்களது வீரச்சாவுகள் வெறும் மரண நிகழ்வுகள் அல்ல இவர்களது நினைவுகள் வரலாற்றுச் சின்னமாக என்றென்றும் நிலைத்து நிற்க வேண்டும். இந்தத் தியாகச் சின்னங்கள் எமது மக்களின் மனதில் காலங்காலமாக விடுதலை உணர்வை ஊட்டிக் கொண்டிருக்கும்.

அதாவது, போராளிகளின் கல்லறைகள் மக்களின் உள்ளத்தில் சுதந்திரச்சுடரை ஏற்ற உதவும் நெருப்புக் கிடங்குகளாகவே பயன்படும்.

எனவேதான் போராளிகளது உடல்களைப் புதைத்து, கல்லறைகளை எழுப்பி, அதை என்றென்றும் உயிர்த்துடிப்புள்ள ஒரு நினைவுச் சின்னமாக நிலைநிறுத்த நாங்கள் விரும்புகின்றோம்.

அன்புக்குரிய எமது பெற்றோர்களே, மக்களே!

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

எமது இயக்கத்தின் இந்தமுடிவை, நீங்களும் ஏற்றுக் கொள்வீர்கள் என நம்புகின்றோம். இந்த முடிவு காலங்காலமாக இருந்து வந்த சமயபிரதாயம் சாஸ்திரங்களுக்கு முரணாக இருக்கின்றது என நீங்கள் கருதலாம். ஆனால் உங்களது பிள்ளைகளான புலிவீரர்கள் இந்த சம்பிரதாயங்கள், சாஸ்திரங்கள் எல்லாவற்றையும் கடந்தநிலையில் இந்த நாட்டின் பொதுச் சொத்தாக, பொக்கிசமாக இருக்கின்றார்கள். பல்லாயிரக்கணக்கான இப்பொக்கிசங்கள் வெறும் நினைவுகளாகவும், எண்ணிக்கைகளாகவும் மட்டும் இருக்கக்கூடாது. அவை பொருள்வடிவில் என்றென்றும் எம் மண்ணில் இருந்து கொண்டேயிருக்க வேண்டும்.

இது ஒரு புறமிருக்க, எமது சகதோழர்கள் சிலரது வீரமரணத்தின் பின் நடைபெறும் சிலசம்பவங்கள் எமது மனதைப் பாதித்திருக்கின்றன. அதாவது, பெற்றோரோ, உடன் பிறந்தவர்களோ உறவினர்களோ இல்லாது நடைபெறும் எமது போராளிகளின் இறுதிச் சடங்குகளை நாம் கண்டிருக்கின்றோம்.

என்னதான் எமது தோழர்கள் அவ்வாறு தகனநிகழ்ச்சிகளை நடாத்தினாலும் கூட அப்போராளியைப் பெற்றெடுத்து சீராட்டி வளர்த்த தாய் தந்தையரோ, அல்லது உடன் பிறந்தவர்களோ அங்கே இல்லாதது எமது மனதை நெருடுகின்றது.

போராட்ட சூழல் காரணமாக அவர்கள் வரமுடியாது விட்டாலும் நாளை இப்பெற்றோர்களுக்கு அவர்களது பிள்ளையின் நினைவாக நாங்கள் எதைக் காட்டப்போகின்றோம்?

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக நூற்றுக்கணக்கான போராளிகளைத் தகனம் செய்த சாம்பல் மேட்டையா காட்டப் போகின்றோம்?

அப்படியான சூழலில் அவர்கள் படும் துயரையும், அங்கலாய்ப்பையும் அனுபவவாயிலாக நாம் அறிந்தே இருக்கின்றோம்.

எனவேதான் தனதுபிள்ளையின் உடலைப்பார்க்காது விட்டாலும் கூட அவரது உடல் புதைக்கப்பட்ட கல்லறையைப் பார்த்து ஓரளவு ஆறுதல் அடைய்வதற்கு நாங்கள் உதவிசெய்வோம். அத்துடன் அடிக்கடி அக்கல்லறைக்குச் சென்று அவரது நினைவுகளை மீட்டுப்பார்ப்பதுடன் ஓர் ஆத்மதிருப்தியையும் அவர்கள் அடைந்து கொள்வார்கள்.

அன்புக்குரியவர் ஒருவரின் சாவு சோகமானது தான். ஆனால் அந்தச் சோகத்தை மறக்க வேண்டும் என்பதன் அர்த்தம் அவரை மறக்கமுயற்சிப்பதாக இருக்கமுடியாது தானே!

கல்லறைக்கு மீண்டும் மீண்டும் செல்வதால் சோகம் அதிகரிக்கும் என்றில்லை. உண்மையில் அப்படிச் செய்வதால் மனநிம்மதி அடையும்.

எல்லாம் சரியாகத்தான் இருக்கின்றது. தகனம் செய்வதற்குப்பதிலாக புதைப்பது என்பது தமிழர் பண்பாட்டுக்கு முரணான செயலல்லவா? என யாராவது வினா எழுப்பலாம்.

நீண்ட காலம்தொட்டு இருந்து வரும் 'தகனம் செய்வது' தமிழரின் பண்பாடு என் எண்ணுவதுதவறானது உண்மையில் பண்டைய தமிழர் பண்பாட்டில் இறந்தவர்களது உடல் புதைக்கப்பட்டு நடுகல் வைக்கப்பட்டதாக போதுமான வரலாறுகள் உண்டு. புற நானூற்று இலக்கியமும் ஈமத்தாளி வடிவிலான தொல்லியல் சான்றுகளும் நடுகற்களும் இதை நிரூபிக்கப் போதுமானது.

ஆனாலும் இந்த ஆராய்ச்சிகள் ஒரு புறமிருக்கட்டும். உண்மையில் இந்த முறையை ஒரு சமூகசீர்திருத்தமாக நாங்கள் செய்யவில்லை. இது போராளிகளுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். பொதுமக்களுக்கல்ல. எனவே இங்கே பண்பாட்டுப் பிரச்சனை எழுநியாயமில்லை. அத்துடன் புதைப்பது என்ற முடிவானது வெறும் இறுதிக் கிரியை நிகழ்ச்சி அல்ல. அது போராட்டத்தை உயிர்ப்புடன் என்றென்றும் வைத்திருக்கும் ஒரு சரித்திரத் தியாகத்தின் சின்னம். □□

நன்றி: விடுதலைப் புலிகள்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்

www.tamilarangam.net

இங்கே கவனியுங்கள்

ஸ்ரீ கணேசா ஸ்ரோர்ஸ்

- பலசரக்குப் பொருட்கள் விற்பனையில் நம்பிக்கைக்குரியவர்கள்
- கைதடி மக்களின், பலசரக்குப் பொருட்களின் பாவனையை நிறைவேற்றுபவர்கள்.

ஸ்ரீகணேசா ஸ்ரோர்ஸ்

- பொருட்கள் தட்டுப்பாடான காலத்திலும் உங்களின் தேவையைப் பூரத்தி செய்ய இன்றிலிருந்தே தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

ஸ்ரீ கணேசா ஸ்ரோர்ஸ்

பிரதான வீதி,
கைதடி.

ஒரே இடத்தில் இரண்டு விதமான சேவைகள்

நெல் குத்துவதற்கும்,
மிளகாய், உழுந்து, மற்றும் தானிய வகைகளை
அரைப்பதற்கும்

பைனியர் அரிசி ஆலை / கிறைண்டிங் மில்

பச்சை அரிசி, குத்தரிசி
என எந்த அரிசி வகைகளையும்
மொத்தமாகக் கொள்வனவு செய்ய
நல்லதோர் இடம், நம்பிக்கை மிகுந்த இடம்

பைனியர் அரிசி ஆலை / கிறைண்டிங் மில்

கொடிகாமம்.

தமிழ்த் தேசிய ஆவணச் சுவடிகள்